

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Skprg

48. ÅRGANG

NUMMER 2

SEPTEMBER 1970

●
**FIK/FAK
 BA-TØK**

(side 12)

**NU
 SKER
 DER
 NOGET**

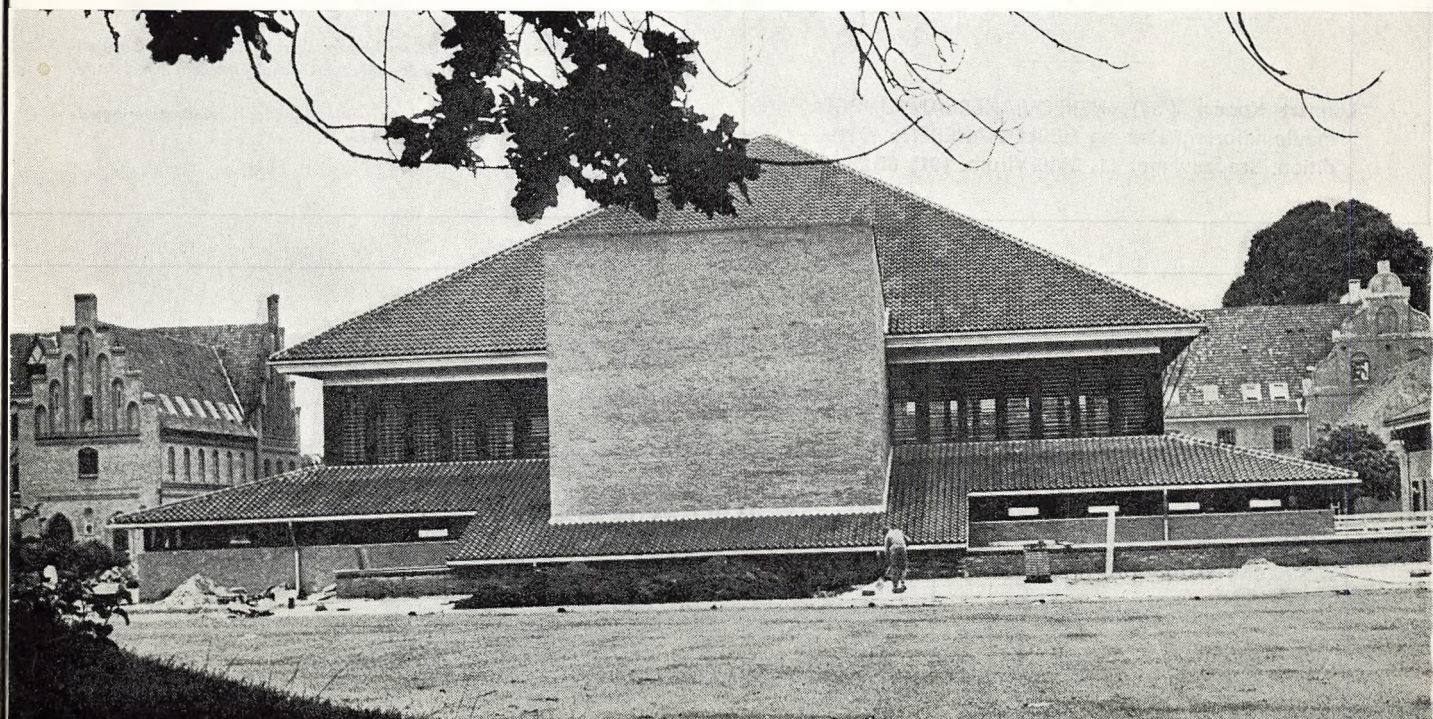
(side 17)

**BREVE
 OG
 KLIP**

(side 21)

**OG...
 STÆRKE
 MÆND &
 SKOLEN**

(side 23)

Herlovianersamfundets bestyrelsesmedlemmer og embedsmænd m. v.

Flemming Tolstrup ('24), formand, Strandvej 132,
2900 Hellerup. HE 48 98.

Kaj Dorph-Petersen ('43), næstformand, Kildehøjvej
26, 3460 Birkerød. (01) 81 25 74.

Jan Trier ('58), kasserer, C. F. Ridsvej 57,
2000 København F.

Ernst Schaumburg-Müller ('29), Tårnbæk Strandvej
113, 2930 Klampenborg. (01) 63 07 80.

John Richter ('47), Grønnehavegård,
Grønnehavestræde 5, 4500 Nykøbing S.

Klaus Aarup ('51), Frederiksborgvej 105 A,
4000 Roskilde.

Ejvind Sveinbjørnsson ('65), sekretær, Skyttehusene
81, Albertslund.

Finn Kirstein ('59), suppleant, Ved Lindevangen 16,
2000 København F. FA 3912

Niels Faaborg Ottosen ('31), revisor, Abildgårds-
vej 24, 2830 Virum. (01) 84 86 97.

Jørn Thomsen ('31), suppleant for revisor, Classens-
gade 60, 2100 København Ø. ØB 6825.

— — —, decisor

Leif Berg ('19), suppleant for decisor, Overgaden
oven Vandet 52, 1415 København K. SU 7059.

Lennart Konow ('54), HERLOVIANERSAMFUNDETS
medlemsfortegnelse og HERLOVIANERENS ekspedi-
tion, Bredesvinget 11, 2830 Virum. (01) 85 25 40.

Vi bringer en efterlysning

Følgende herlovianere er af uforklarlige årsager bortkommet. Oplysninger der kan føre til deres pågribelse sendes til Herlovianerens ekspedition v. Lennart Konow, Bredesvinget 11, 2830 Virum, eller nærmeste bestyrelsesmedlem:

Ove Andersen ('60)
Nis Boesdal ('67)
Jacob Erlangsen ('62)
Ole Gaardsting ('66)
Sven Egil Harnung ('58)
Stig Hoffmeyer ('58)
Peter C. A. Holm ('54)
Thomas Skat Rørdam Holm ('66)
Peter Kastberg ('60)
Asger Kring ('06)
Per Markvardsen ('66)
Christopher Bröchner Petersen (R'67)
Mogens Rasmussen ('65)
Niels Arne Ravn-Nielsen ('65)
Jørgen Schovsbo ('42)
Jørn Skovgaard-Petersen (R'37)
Niels Mogens Wernberg ('60)

i øvrigt nemmes ekspeditionen, hvis følgende retningslinier for flyttemeddelelser m. v. følges:

I. Adresseændringer

A. Flytning fra et sted i Danmark (ekskl. Grønland) til et andet samt flytning fra Danmark (ekskl. Grønland) til Norge, Sverige, Finland eller Island: anmeldes til postkontoret i fraflytningsbyen. Postkontoret vil herefter automatisk (1) underrette avispostkontoret, som retter den pågældende adresseplade og (2) give besked om flytningen til HERLOVIANERENS ekspedition. I sådanne tilfælde er flytteammeldelse til HERLOVIANERSAMFUNDET altså overflødig.

B. Flytning til udlandet (ekskl. Norge, Sverige, Finland og Island, men inkl. Grønland): anmeldes til Konow.

C. Flytning fra udlandet (herunder Norge, Sverige, Finland, Island og Grønland) eller mellem to udenlandske adresser: anmeldes til Konow.

II. Meddelelser om stillings- og navneforandringer m. v. bedes givet til Konow. Som tidligere meddelt vil stillingsforandringer fremtidig kun blive registreret i medlemsfortegnelsen, ikke på postvæsenets adresseplader.

III. Anmodninger om indmeldelse bedes givet til Konow.

IV. Indbetaling af medlemsbidrag sker til Damgaard. Giro-indbetalingskort udsendes til hvert enkelt medlem hvert forår.

V. Meddelelser om fejl og unøjagtigheder i medlemsfortegnelsen bedes givet til Konow.

REDAKTION:

Torben Holm ('68)

Kongsted pr.

4100 Ringsted

(03) 65 52 22

Herlovianerens redaktør søger forbindelse med fotograf, gerne amatør, som er pålidelig og relativt ædruelig, og som derfor vil være i stand til at fastholde de fleste af Herlovianersamfundets aktiviteter uden at ryste på hænderne. Lønnen er ussel og arbejdsforholdene elendige. De begejstrede ansøgninger stiles til bladets redaktion.

INTERESSE, TAK!

FORMANDENS BERETNING VED GENERALFORSAMLINGEN

□ Før jeg aflægger min beretning om Herlovianersamfundets virke efter sidste generalforsamling den 25. marts 1969, vil jeg nævne de medlemmer af Samfundet, som er døde i kalenderåret 1969, og to, som ikke blev nævnt i fjor:

Fhv. overnotar Johan H. Rønneknamp Maës ('10) og translatør Sten-Orla Bruhn (IV'24) døde i 1968, fhv. amtmand, kammerherre Knud Friis Jespersen ('10) direktør Just Høeg ('97) advokat Preben Gøth ('20) fuldmægtig Gustav Lindegaard ('08) direktør Gerhard Boesen (VI'23) fhv. købmand Gustav O'Hara Schultz (V'19) fhv. rektor Hakon Fogh ('05) og direktør Per Seidenfaden (R'31) døde i 1969.

I det nummer af Herlovianeren, som er i trykken, har jeg skrevet nogle ord om Per Seidenfaden, der kom ind i bestyrelsen i 1964 efter Knud Lindbergs død. Jeg ville ønske, at der var andre, som ville føle trang til at skrive mindeord om deres døde kammerater, som det skete om Sten-Orla Bruhn. Der er som regel en eller anden, hos hvem et dødsfald blandt gamle kammerater vækker erindringen om årene på Herlufsholm, ja måske om venskab gennem et langt liv efter skoletiden.

Vi, som er samlet her, vil mindes vore døde kammerater.

□ Atter i år er vi kommet bagefter med den individuelle indvarsling om generalforsamlingen, og det er jeg ked af.

Herlovianersamfundets love sætter ingen indkaldelsesfrist, men bestemmer kun i § 7, at der skal »indvarsles en gang i »Berlingske Tidende«, medmindre bestyrelsen træffer bestemmelse om, at generalforsamlingens afholdelse skal bringes til medlemmernes kundskab på anden måde«. Så vidt jeg erindrer har ingen bestyrelse endnu undladt indvarslingen i Berlingske Tidende. Det er også sket i år, og af hensyn til bestemmelsen

i § 9 om, at forslag til behandling på generalforsamlingen skal tilsendes formanden senest 14 dage før generalforsamlingen, har der regelmæssigt været givet mere end 14 dages varsel. I § 9 kræves yderligere, at forslag til lovændringer skal indgives senest 4 uger før generalforsamlingen, men dels sker det praktisk taget aldrig, at der kommer sådanne forslag, dels er et varsel på væsentligt mere end 4 uger snarere en ulempe end en fordel.

Formalia er således overholdt, og jeg havde håbet, at jeg, som lovet i fjor, kunne have givet et nogenlunde rummeligt individuelt varsel. Derfor havde jeg bedt om, at det nummer af Herlovianeren, som altså er i trykken, blev sendt ud så betids, at medlemmerne fik det i den første uge af marts. Men det lykkedes ikke, og her kommer jeg ind på en anden bestemmelse i lovenes § 7, nemlig at generalforsamlingen skal afholdes »hvert år før 1. april«.

I år kommer påsken så tidligt, at den røver den sidste trediedel af marts, og vi kunne ikke få dette lokale senere i ugen før Palmesøndag.

I lovenes § 8 pålægges det kassereren at fremlægge de regnskaber, som vedrører Samfundet, »til godkendelse eller anden beslutning« efter formandens beretning på generalforsamlingen, og bestyrelsen ser helst, at regnskaberne har været bekendtgjort i bladet inden generalforsamlingen, men hertil er tiden temmelig knap. Regnskaberne følger efter sædvane kalenderåret, og når de er blevet afsluttede i januar, skal de revideres, før de kan gå til trykkeriet. Når der så, efter hvad jeg har fået at vide, er vanskeligheder med trykkeriets tempo, går det galt. Det er muligt, at bestyrelsen bør tage problemet op til lovændringer. I min beretning på generalforsamlingen den 25. marts 1969 blev medlemstallet opgjort til 847. Herfra går de nævnte 10

medlemmer, som er døde, 4 udmeldte medlemmer og 16, som er slettet på grund af restancer, som følge af lovenes § 4. Overfor denne afgang på 30 medlemmer står en tilgang på 50 medlemmer, nemlig 46 fra studenterårgangen '69 og 4 fra ældre årgange. Medlems-tallet i dag opgøres derfor til 867.

I årets løb har der været afholdt en fællesaften den 29. april 1969 med en »høring« om forholdene på Herlufsholm. Fremmødet var ikke imponerende, vi var cirka 60 inklusive deltagerne i høringen, som alle medlemmer senere har fået lejlighed til at læse in extenso i Herlovianeren.

Den 26. september 1969 var der rusmodtagelse i Skovriderkroen, hvor vi også var cirka 60, hvoraf de tre fjerdedele var russer. Det var en fornøjelig aften, men det skuffede, at der ikke kom flere fra de ældre årgange.

Den 14. januar 1970 holdt vi fest i Officersforeningen, men i år var den atter kommet i de gamle rammer. Det var Trollefest og Samfundets fødselsdagsfest, og jubilarer fra '04 og '19 deltog som gæster. Derimod var russerne ikke inviteret på ny. Deltagerantallet var kun 26, men stemningen var glimrende, og alle var tilfreds med, at vi havde ombyttet kjole og hvidt med smoking eller blå tøj. Festtalen blev holdt af Bent Thorndahl ('47), den nybagte chef for Ritzaus Bureau.

På Herlufsholm var direktør Ernst Schaumburg-Müller ('29) vor Trolledagsrepræsentant, men hans funktion var begrænset til at sætte Herlovianersamfundets krans ved stifternes sarkofag. Der var nemlig også nye toner på skolen. 14. januar begyndte som sædvanlig med morgenandagten i kirken, hvor chefredaktør Kaj Dorph-Petersen ('43) talte, men derudover var den kun skolefridag. Trolleballet holdtes først den 24. januar, og det omfatter kun de ældste klasser.

FORMANDENS BERETNING

Grunden til denne ændring af det tilvante er, at det har vist sig vanskeligt at invitere damer til ballet midt i ugen. I gamle dage var det en ære at blive inviteret til Trollebal, og for de ældste klassers vedkommende var en del søstre og kusiner færdige med skolegangen efter mellemskole- eller realeksamen. Sådant er det ikke mere. De fleste af de unge damer, som diplene gerne vil have inviteret, går også i gymnasiet, og deres skoler er ikke villige til at give dem en ekstraferie for at rejse til Trollefest.

I årets løb har Herlovianersamfundet lykønsket fhv. lektor Borelli-Møller og fhv. højesteretspræsident Kaarsberg ('12), der begge fyldte 75, fhv. lektor Ferdinand ('98), som fyldte 90, og fhv. kommunalrevisor Milo ('17), som fyldte 70. Bestyrelsen var repræsenteret ved Per Seidenfadens begravelse. På Herlufsholm har Sveinbjørnsson afholdt den sædvanlige »jue«.

Den 12. maj 1969 blev Egmont-Gården indviet officielt. Den indgår i byggeriet på den gamle avlsgårds plads og rummer diplene fra 2. real (den gamle IV klasse). Den er i væsentlig grad finansieret fra den gave, som Egmont H. Petersens Fond overrakte Herlufsholm ved jubilæet i 1965, og indvielsen blev derfor foretaget af fondens formand, overretssagfører Frantz Dragsted. Skolen havde desuden inviteret andre repræsentanter for fonden, repræsentanter for Undervisningsministeriet, arkitekt, ingeniør og hørerne, de to andre donatorer til byggeriet: Emil Lassen ('09) og Knud Gottlieb ('20) samt Herlufsholm-Fondens bestyrelse, hvori Aarup og jeg repræsenterer Herlovianersamfundet.

Den 17. juni 1969 repræsenterede jeg Samfundet ved dimissionen og kunne atter give nogle herlovianerknapper til en af dimittenderne. På den måde kom der et lille ekstra indslag i den sidste dimission af udelukkende »gammeldags« dipler og den første dimission, som også omfattede dagdiplere.

I årets løb er frokosterne her i Grand blevet fortsat, og Kristi Himmelfartsdag 1969 var der den traditionelle Fik-Fak/Batø-k-turnering i Charlottenlund Skov.

Som omtalt på generalforsamlingen i 1969 er der stiftet et nyt legat, som kan komme studenter fra Herlufsholm til

gavn, »Herbert Rouenville og hustrus legat. »Det skal uddeles for første gang i år, men der er endnu nogen uklarhed over, hvor meget der kan uddeles.

Det er i øvrigt blevet et problem med disse legater, i hvert fald når de skal gives til studenter, fordi man risikerer, at tildelingen ikke stiller dem væsentlig bedre end de ville stå uden legatet. Får studenten bistand fra Ungdommens Uddannelsesfond, reduceres beløbet fra fonden med det, som vi giver ham af vore legatmidler. Vi kan kun give til dem, der også kan komme ind under U.U., og spørgsmålet er så, om det er muligt at finde en bedre anvendelse for vore penge. I år har vi tilmed oplevet, at antallet af ansøgere til vore legater var så ringe, at uddelingen ikke voldte vanskeligheder. Alle fik hjælp.

Det er overvejelse værd, om der gennem Herlovianeren bør gives nærmere underretning om, hvad Samfundet disponerer over af støtteforanstaltninger.

I 1969 udkom Herlovianeren med 4 numre, hvoraf Erik Svarre ('65) stod som redaktør af de tre første, medens Lennart Konow ('54) tog sig af det sidste, som bragte referatet af »høringen«. Jeg håber, medlemmerne værdsætter disse livstegn, og jeg takker redaktørerne. Svarre er nu på journalisthøjskole i USA, men heldigvis meldte der sig en afløser for ham. Torben Holm ('68) fik desværre ikke held til at vise, hvad han kan præstere, inden generalforsamlingen, men jeg ønsker ham held og lykke til at give os nogle numre i årets løb.

Jeg har selv bistået med nogle oplysninger til og opsætningen af »personalia« og takker dem, der har sendt mig bidrag hertil. Det gælder ikke mindst Konow. Men jeg må gøre opmærksom på, at mit eget kendskab til den store skare af gamle herlovianere er begrænset, hvorfor jeg ikke er i stand til at love ret meget om fremtiden. Jeg fik en stor bunke fra Borelli-Møller i april 1969, og jeg benytter denne lejlighed til endnu engang at sige ham tak for den håndsrækning, han har givet de skiftende redaktører gennem en række år.

Man vil se på dagsordenen for denne generalforsamling, at der som sædvanlig er valg til bestyrelsen. Blandt dem, hvis valgperiode udløber, er kassereren, lands-

retssagfører Jørgen Damgaard ('34), som har meddelt, at han ikke ønsker genvalg. Damgaard var redaktør af Herlovianeren i årene 1949–1952, og han har været medlem af bestyrelsen og Samfundets kasserer fra 1957. Vi hans kolleger i bestyrelsen har beklaget hans beslutning men bøjet os for hans ønske. Vi mener, at Damgaard har gjort et stort og godt arbejde for Herlovianersamfundet, som vi alle skylder ham en varm tak for.

Man vil også se, at der er formandsvalg. Jeg har sagt i bestyrelsen, at jeg er villig til at lade mig genvælge, men kun for én periode til. Jeg har nu været formand i 8 år, og 2 år til bør være det maksimale, som jeg i og for sig kun er gået ind på for ikke at fremkalde samtidig udskiftning af både kasserer og formand. Men hvad enten generalforsamlingen udskifter mig i år eller ønsker at lade mig fortsætte endnu en periode, så tror jeg, at man skal overveje at gøre kommende formandsperioder noget kortere end de foregående. Det behøver ikke at stå i lovene, at formanden kun kan genvælges så og så mange gange. Det kan udvikle sig i praksis. Noget andet er derimod, at det i Herlovianersamfundet som i andre foreninger kan være hensigtsmæssigt, at formanden vælges blandt dem, der er eller har været medlem af bestyrelsen.

Inden jeg slutter denne beretning om Herlovianersamfundets virksomhed i tiden siden den sidste generalforsamling, kommer jeg atter med et hjertesuk over den beskedne medlemsinteresse for Samfundets arrangementer. Jeg ved, at vort Samfund ikke er ene om noget sådant, men jeg synes ikke, vi kan affinde os dermed. Jeg håber, at der kan gøres noget for at lokke flere med til den kommende rusmodtagelse til efteråret. Det er i hvert fald en lejlighed, hvor vi kan enes om at have vore damer med, og samtidig er det en lejlighed til at vise de nye medlemmer, hvad gamle herlovianere er, og for os til at hilse på dem, der ad åre skal føre den forening videre, som vi har overtaget fra vore gamle kammerater, og ønsker fortsat både til glæde og gavn for kommende herlovianer-generationer.

Hermed overgiver jeg min beretning til generalforsamlingen og til hele medlemskredsen gennem Herlovianeren.

REFERAT

Blive som det er
og
være som det var

□ Herloviandersamfundets generalforsamling, der afholdtes den 17. marts, fik som sædvanlig en noget behersket tilslutning fra medlemmerne, idet kun ca. 50 var mødt op. Dette gav anledning til den sædvanlige forbavelse og de sædvanlige forklaringer. Alt var således som det plejer at være da formanden, *Flemming Tolstrup* ('24) kunne byde velkommen, og på bestyrelsens vegne foreslå *Jørn Thomsen* ('31) til dirigent. Forsamlingen bifaldt dette. *Jørn Thomsen* takkede for tilliden, og konstaterede derefter, at generalforsamlingen var lovligt indvarslet. Så gav han ordet til formanden, hvis beretning kan læses in extenso andetsteds i bladet.

Efter formandens beretning herskede der i et kort øjeblik uenighed om rækkefølgen af de indtegnede talere, men atter bøjede man sig for vanen magt, og *Konow* ('54) fik ordet. Han henviste til sin artikel i det nummer af *Herlovianderen* (1/70), som efter planerne skulle være udkommet på daværende tidspunkt, og overbeviste, ved hjælp af en rigelig mængde saglige argumenter, forsamlingen om, at der burde nedsættes et målsætningsudvalg. Derefter påpegede han, at mange velsituerede herloviandere kunne hjælpe deres yngre, studerende kammerater ved at tilbyde dem et værelse på rimelige betingelser. Derved ville man også dække et konstateret kontaktbehov. Endelig fremhævede *Konow*, at *Herloviandersamfundet* måtte se at finde en passende ramme om sine aktiviteter, f. eks. i form af egne lokaler, og at bestyrelsen burde overveje at flytte de urimeligt dyre tirsdaysfrokoster til for eksempel *Café Brønnum*.

Formanden svarede, at boligproblemet måske kunne løses i form af en annonce i *Herlovianderen*. Han mente ikke, at det var *Herloviandersamfundets* opgave at beskæftige sig med egentlige klubaktiviteter, og han mente heller ikke at frokosterne, som i øvrigt arrangeres på privat initiativ, ville være billigere på *Brønnum*.

Derefter fik *Borelli-Møller* ordet. I et længere indlæg nævnte han, at der rundt om i landet sad mange dygtige journalister og redaktionssekretærer, som gerne

ville være med til at lave *Herlovianderen*. Han sagde videre, at »Personalialia« efter hans erfaring var det eneste interessante stof i bladet, og at han hjemme havde en del udklip til denne rubrik, – løst anslået cirka 1.000 stk!

Formanden lovede at hente og bearbejde dem, og gjorde derefter rede for bestyrelsens vanskeligheder med at få *Herlovianderen* ud til tiden, – og med regelmæssige mellemrum. I den forbindelse bød han bladets midlertidige redaktør, *Torben Holm* ('68) velkommen, idet han påpegede at tekniske vanskeligheder havde forhindret, at bladet udkom før generalforsamlingen som oprindeligt planlagt.

Torben Holm uddybede denne forklaring, men mente i øvrigt, at bladets problemer var nøje sammenhængende med *Herloviandersamfundets* problemer. Også derfor ville han hilse en målsætningsdebat velkommen. Endelig sagde han, at han naturligvis var villig til at overgive posten som redaktør til en mere kvalificeret person når som helst bestyrelsen ønskede det. *Torben Holm* sluttede med at sige, at det var en udbredt opfattelse, at der kom for få unge til *Herloviandersamfundets* arrangementer. Han mente, at denne kendsgerning sagde mere om *Herloviandersamfundet* end om de unge.

Harris ('67) bakkede *Konows* målsætningsforslag op og nævnte, at man måske derigennem kunne undgå, at det »ungdomsoprør«, som ulmede under overfladen, ikke kom til udbrud i *Herloviandersamfundet*.

Gottlieb ('20) syntes, at det var rart at høre fra de unge, men fastslog, at det var mere rimeligt at de viste sig til arrangementerne, før de begyndte at kritisere. Denne hårfine antydning fremkaldte nogen uro.

Trier ('58) sagde, at generalforsamlingen netop var det eneste rigtige sted at kritisere, og han påpegede, at det kontaktbehov, som var blevet afdækket, måske kunne imødekommes af *Herloviandersamfundet* ved f. eks. at gøre arrangementerne billigere, så de unge kunne få råd til at deltage. Hvis bestyrelsen ikke ønskede denne løsning, kunne han kun opfordre de unge til at gøre oprør. Denne tankegang blev støttet af *Dorph-Petersen* ('43), som i den forbin-

delse mindedes generalforsamlinger med betydeligt mere håndfaste argumenter.

Gottlieb forsøgte at retfærdiggøre sin udtalelse, men viljen til at misforstå ham var udtalt. Han kastede sig i stedet over et nyt – eller i hvert fald et andet – emne, nemlig fortegnelsen over dimitterende fra *Herlufsholm*, som han mente snart måtte komme.

Konow svarede, at han netop med dette formål for øje havde kontaktet formanden for *Soransk Samfund*, som havde stor erfaring i dette spørgsmål. Han understregede, at der var et kæmpemæssigt arbejde forbundet med en sådan fortegnelse, men meddelte, at han alligevel så småt var gået i gang med forberedelserne. *Konow* lovede at orientere medlemmerne så snart der forelå noget mere konkret.

Formanden rundede debatten af og lovede, at bestyrelsen ville se nærmere på mulighederne for at nedsætte et »målsætningsudvalg«.

□ Dirigenten konstaterede herefter, at alle havde fået luft (eller tabt vejret), og han gav ordet til kassereren, *Jørgen Damgaard* ('34), som forelagde regnskabet. Kassereren gennemgik omhyggeligt hver enkelt post, og han påpegede blandt andet, at det var meget svært at finde kvalificerede ansøgere til legaterne, da det i visse tilfælde kunne betyde en reduktion af støtten fra *Ungdommens Uddannelsesfond*. Han foreslog derfor, at man overvejede andre støttemuligheder. *Damgaard* nævnte videre, at *Herloviandersamfundet* måske burde anbringe sin formue, eller en del af den, i et kollegium, således som det var blevet foreslået tidligere. Han gjorde i den forbindelse gældende, at staten yder et tilskud på op til 95 procent af udgifterne. *Damgaard* sluttede med at sige, at arbejdet med et kollegium ville være stort og krævende, men hvis »de unge« kunne udarbejde nogle planer, ville det ikke være urealistisk at gå i gang.

Dorph holdt et flammende indlæg imod den unødvendigt store post på regnskabet, der hedder »kontingentre-stancer«. Han blev i den grad revet med af sine verbale udskjelser, at han pludselig fandt sig selv på vej mod kassereren for at betale sin restance! Den øvrige for-

REFERAT

samling fulgte dog kun i begrænset antal hans gode eksempel. Derefter blev regnskabet godkendt.

Bestyrelsen foreslog, at kontingentet for det kommende år forblev uændret, og det blev vedtaget uden debat.

Derefter skulle valgene finde sted. Formanden meddelte, at han havde overvejet at trække sig tilbage allerede i år, men under pres fra forskellig side havde han dog indvilliget i at fortsætte endnu en periode. Det måtte dog blive den uigenkaldeligt sidste. Dette tog generalforsamlingen til efterretning, og *Flemming Tolstrup* blev genvalgt med akklamation.

Den nye sammensætning af bestyrelsen omtales andetsteds på disse sider. I forbindelse med valgene til bestyrelsen må det dog bemærkes, at der blev fremsat skarp kritik af måden, de blev afviklet på. Man mente ikke, at der havde hersket nogen demokratisk atmosfære, og forsamlingen bad om, at det i god tid inden næste generalforsamling måtte blive offentliggjort, hvilke pladser der var ledige. Formanden tog dette til efterretning, og opmuntret af disse lyse, konspiratoriske udsigter fortsatte man forhandlingerne.

Under punkt evt. orienterede Konow om at der atter er startet et skoleblad på Herlufsholm, og han opfordrede Herlovianersamfundets medlemmer til at tegne abonnement. Endelig kastede *Juul-Møller* nyt lys over salget af biblioteket.

Da ingen havde yderligere at tilføje, takkede dirigenten for god ro og orden, idet han erklærede generalforsamlingen for afsluttet.

Havde der på noget tidspunkt hersket »oprørsstemning«, blev den dog – som traditionen byder – helt kvalt i eller af det efterfølgende smørrebrød, og efterhånden som aftenen skred frem, sporede en begyndende enighed mellem gamle og unge medlemmer. Selv Gottlieb erkendte nu, at kritik er den højeste form for tillid. Måske burde man for fremtiden starte generalforsamlingen med smørrebrød, øl og snaps?

– Tor.

Herlovianersamfundets nyvalgte bestyrelse består af følgende:

Flemming Tolstrup ('24),
formand.

Kaj Dorph-Petersen ('43),
næstformand.

Jan Trier ('58),
kasserer.

Ernst O. Schaumburg-Muller
('29).

John Richter ('47).

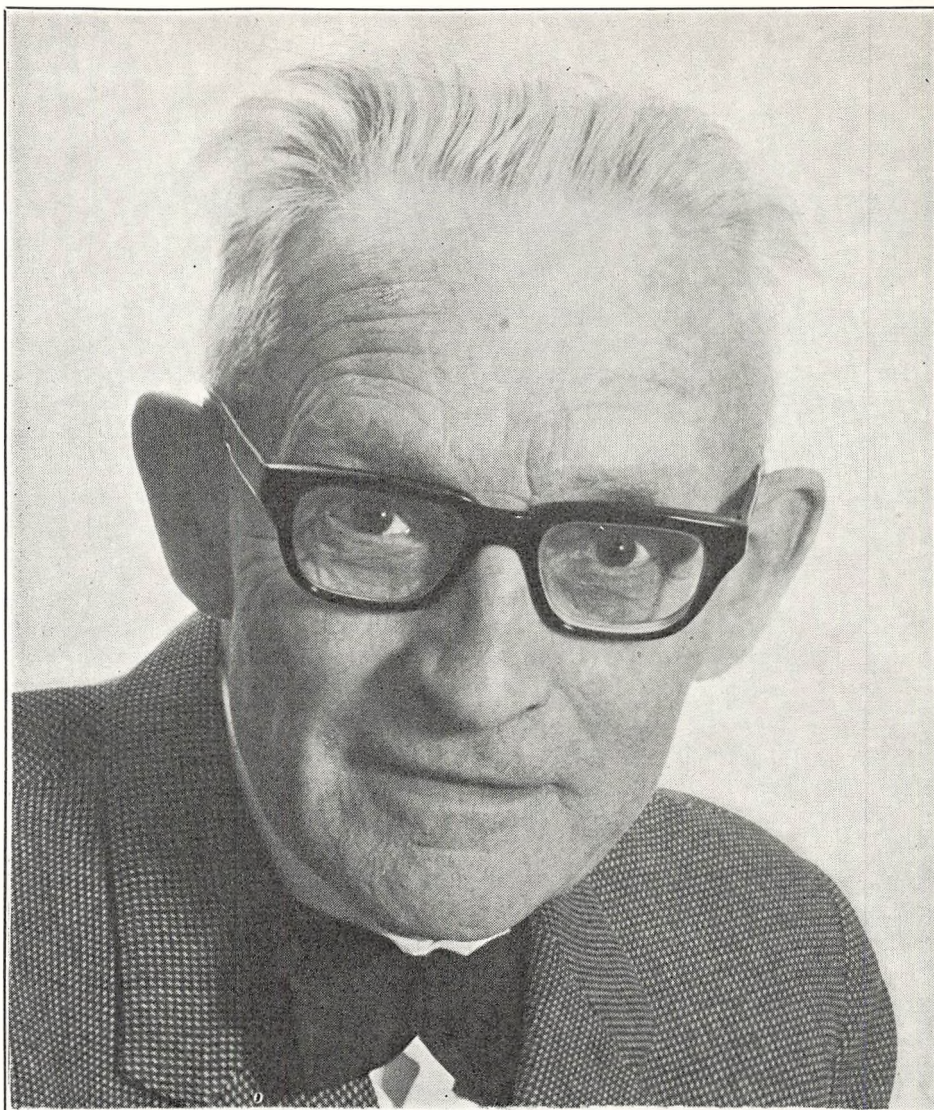
Klaus Aarup ('51).

Eivind Sveinbjørnsson ('65).

FRA HERLUFSS- HOLM TIL SORØ

Af fhv. lektor
Luja Balslev ('19)

□ En student fra Herlufsholm ('19), der i over en meneskealder har været lærer i Sorø, kan somme tider føle sig kaldet til at udtale sig med sagkyndig mine om kostskoleproblemer.

Jeg faldt for fristelsen, da jeg skulle takke for Herlovianersamfundets venlige indbydelse til 50-års jubilarene ved Trollefesten 1970. Det skete med meget få ord, men jeg kom til at sige, at min skoletid på Herlufsholm havde givet mig en vis forståelse og sympati for dovne elever. Herlovianerens redaktion har bedt mig uddybe disse kryptiske ord lidt nærmere, hvad de også nok kunne trænge til, og resultatet er blevet følgende blanding af spredte erindringer og betragtninger.

Nyvunden frihed

Noget af det første, jeg husker fra Herlufsholm 1915 er følgende oplevelse: jeg blev af nogle ældre elever beordret til sammen med andre at ro for dem. Det viste sig, at turens mål var en åluse, som skulle tømme. Jeg mindes en vag fornemmelse af, at foretagendet var kriminelt, men jeg var amoralsk nok til

også at finde det spændende. Senere sad jeg i træet på Grønne Plads sammen med nogle jævnaldrende og tænkte: du er vist kommet til et sted, hvor ingen bekymrer sig om, hvad du laver, når blot du er hjemme til sengetid. Det var naturligvis ikke rigtigt, men sådan følte jeg det.

Jeg kom fra et godt hjem, som bestemt ikke kan kaldes autoritært, men jeg var dog vant til, at især min mor fulgte nøje med i, hvad vi foretog os, og ville vide, hvor vi havde været.

Når jeg somme tider har diskuteret med kværunderer soranere, som har klaget over den tvang, de var underkastet, har jeg fortalt historien og har tilføjet: min første følelse, da jeg kom på en kostskole, der anses for strengere end Sorø, var en stærk følelse af nyvunden frihed.

Jeg skal ikke nægte, at der kunne komme øjeblikke, hvor kostskoletilværelsen føltes barsk, og hvor man længtes efter hjemmets tabte paradys. Men det står for mig, som om de mere alvorlige fortrædeligheder kom fra kammeraterne og ikke fra lærerne, som formentlig ville

os det bedste. Jeg mener i dag (i modsætning til dengang), at de havde mere grund til at beklage sig over os, end vi over dem. Også dette har jeg fremført for mine elever, og en af dem svarede: De er tydeligt nok miljøskadet.

Herlufsholm – et reservat

Efter endt skolegang begyndte jeg på Polyteknisk Lærestanstalt. Jeg ville være kemisk ingeniør. Tanken forekommer mig nu helt besynderlig, men den må forklares ud fra stedets ånd. Humaniora stod ikke højt i kurs, og en karriere i det praktiske liv var det, man skulle stræbe efter. Min klassekammerat, Ebbe Neergaard, begyndte på medicinen, men vi indså inden alt for længe vor fejltagelse og kastede os i stedet over litteratur og historie. Da vi kort efter besøgte skolen, traf vi Jerntoft i Vestibulen. »Herregud«, sagde han, »Vil I nu være lærere og også være til grin ligesom vi andre«.

Det var egentlig ikke det, vi sigtede imod, men det blev altså resultatet for mit vedkommende, og i 1929 kom jeg til Sorø. Erindringerne om Herlufsholm var

FRA HERLUFSHOLM TIL SORØ

gledet meget i baggrunden i studieårene og på universitetets dengang berømte frokoststue. Nu levede de op igen, og jeg kunne ikke lade være med at drage visse sammenligninger. Sorø er en lille by, men det var dog betydningsfuldt, at skolen næsten lå i byen, og at der var mange skolesøgende elever og endog piger. Herlufsholm, som jeg huskede stedet, var i 1919 en enklave, et reservat for unge mennesker, der nok vidste, hvad de var værd. Det var charmerende, men måske også lidt farligt. Jeg har med stor glæde læst om adgang for skolesøgende elever, og jeg beundrer forstander og rektor, som end ikke afviser tanken om et pigekollegium. (Se »Høringen« i april 1969).

Som lærer har jeg altid ment, at en effektiv skoleundervisning var et nødvendigt onde som led i en højere uddannelse. Nødvendigt, fordi kundskaber, og det der bliver tilbage, når man har glemt dem, er en forudsætning for faglig og menneskelig udvikling. Et onde, for så vidt som det aldrig kan blive en naturlig ting for unge mennesker, som de er flest, at have boglig syssel som hovedopgave.

Trivsel før lærdom

Jeg tror, at jeg har denne indstilling fra min kostskoletid. Jeg har lært ikke at stille forventningerne for højt, og jeg fordri-ster mig til at tro, at det, for at bruge et obligat fagudtryk, undertiden har kunnet bidrage til en såkaldt trivsel i timerne. »Lærdom er jo ikke det eneste«, sagde en indtagende og velbegavet kvindelig elev engang, og jeg giver hende ret. For at forebygge misforståelse må jeg tilføje, at dette ikke skal opfattes som modernisme. Jeg mener hverken, at viden og forståelse er overflødige, eller at disse goder opnås bedst, når man giver afkald på al tugt og formaning og fortrøster sig til, at lysten skal drive værket.

Jeg tænker med taknemlighed tilbage på mine kostskoleår, selv om jeg er klar over, at jeg aldrig er blevet nogen god herlovianer. Jeg kommer sjældent på Herlufsholm, og i Herlovianersamfundet kom jeg først efter mange års forløb, da jeg blev inviteret til festmiddag d. 14. januar 1970. Der har været tider, hvor

jeg fik kuldegysninger, når der blev hen-tydet til de røde mure og de ædle, fromme stiftere. Det har ændret sig, og vejen er paradoksalt nok gået over Sorøhisto-rien, som jeg ved tilfældighedernes spil er kommet til at beskæftige mig en hel del med. For et årstid siden var jeg med et par klasser fra Sorø på ekskursion til Herlufsholm. Vi sad i kirken; jeg for- talte og forklarede, og før jeg vidste af det, var jeg i gang med at beskrive Trol-lemorgen og citere: Her bøjede vi os stille ned. Eleverne lyttede med sømmelig op- mærksomhed.

Min taknemlighed mod skolen gælder også lærerne. Lad mig nøjes med at næv- ne tre af de ældste, som jeg tænker på med særlig hengivenhed: Julius Peter- sen, Hammershaimb og Jerntoft.

Hil dig, du gamle

Måske vil man mistænke mig for, at jeg skulle stille mig skeptisk over for den værdi, der altid fremhæves i kostskole- livet: kammeratskabet. Det er ikke til- fældet. Hvis man ikke er helt uegnet til at gå på kostskole (det er der nogle, der er), så får man del i et fællesskab ud over det sædvanlige. Vi fra 1919 (de af os, der er tilbage) mødes så vidt muligt hvert år. Vi er blevet så fordomsfri, så vi som regel inviterer konerne med. De studiekammerater, som jeg havde inter- esser fælles med på universitetet, ser jeg kun sjældent, men samværet med klasse- kammerater er, trods alle forskelligheder, altid en glæde.

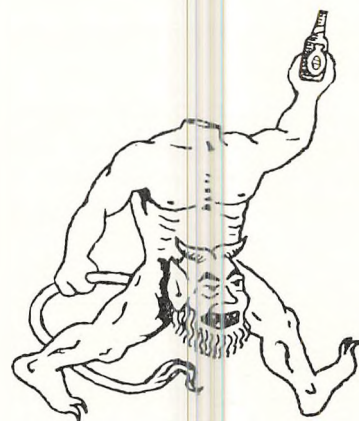
Dette fællesskab skyldes, som alle ved, at kostskoleelever i en ung alder har været sammen døgnet rundt og har delt ondt og godt med hinanden. I Sorø og på Herlufsholm får det måske en særlig karakter på grund af disse steders natur og historie. De fleste elever er vel i dag ligeglade eller imod al dyrkelse af tradi- tionerne, men holdningen kan ændre sig med årene, og måske vil de engang, som vi andre, bevæges af Sven Clausens smukke linier om Skovkloster:

Hil dig, du gamle røde gård,
med dine slidte sider.
I seklers rundgang fast du står,
omkring dig hvirvles tider.

L. Balslev.

HUSK

Herlovianer- frokosterne

den første tirsdag

i hver måned kl. 12,15

på Grand Café,

Kongens Nytorv,

København

Forstander Axel Reedtz-Thott fortæller i denne samtale om en modernisering af fundatsen for Herlufsholm, om hash-problemer og om erfaringerne med dagelever.

FUNDATSÆNDRING FOR HERLUFSHOLM ER UNDERTEGNET!

– Den demokratiseringsbølge, som i de sidste år har gennemskyllet det danske samfund, er endnu ikke nået til Herlufsholm. F.eks. er forstanderembedet på det nærmeste arveligt. Synes De, det er rimeligt?

– Det er ingenlunde tilfældet! Embedet er ikke arveligt og ikke forbeholdt en snæver kreds. Men jeg kan i den forbindelse sige, at jeg netop i disse dage er ved at afslutte forhandlinger med Undervisningsministeriet, hvorefter Skolens fundats moderniseres på enkelte punkter. På det punkt, som her er nævnt, nemlig valg og udnævnelse af forstander, sker der det, at forstanderen underkaster sig de regler, som gælder for en højere tjenestemand, herunder f.eks. at han skal gå af, senest når han fylder 70. Til gengæld indføres der den regel, at forstanderen kan stille forslag om sin efterfølger overfor ministeriet. Og det er en epokegørende forandring, for hidtil

har det været sådan, at forstanderen blev i embedet til han døde, og så skulle man pludselig »fiske« en mand ud af luften.

– På hvilke andre punkter ændres fundatsen?

– Enkelte af reglerne for tilsynet med skolens midler ændres også, men der er i realiteten ingen forskel sammenholdt med den måde, vi praktiserer det på. Formuleringen ændres en lille smule, og der laves mere klare og moderne regler for hele det spørgsmål, der hedder bibeholdelse af Skolens formue.

– Hvem har taget initiativet til denne fundatsændring?

– Det har ministeriet, og det havde man allerede gjort, inden jeg blev forstander, hvor der var forhandlinger imellem statsministeriet og den tidligere forstander. Da han gik af, fortsatte jeg forhandlingerne, og de er nu tilendebragt efter 10 års forløb.

– I Deres tid som forstander er der

sket mange moderniseringer og forbedringer. Hvilken vil De nævne som den væsentligste?

– Det er et vanskeligt spørgsmål! Jeg tror nok, man kan sige, at formen for undervisningen, altså selve den form for kundskabsmeddelelse, som foregår, er meget moderniseret ... man har fået en masse moderne hjælpemidler, tekniske og andre, som gør det muligt at undervise eleverne bedre. Jeg tror, det er der, den vigtigste forbedring er sket.

Det er naturligvis også en betydelig forbedring, at eleverne nu har bedre hygiejniske forhold end de havde, men disse indlysende ting ligger selvfølgelig i tiden.

□ – Hvilken beslutning vil De betegne som den mest upopulære af dem, De har truffet i Deres tid som forstander. Er det biblioteket eller dageleverne?

– Det mest upopulære jeg har lavet på

FUNDATSÆNDRING

Herlufsholm var, da jeg et år afskaffede slåskampen i forbindelse med fugleskydningen! Det var drengene meget fornærmede over, – og nu er den genindført.

– Når man forsøger på at modernisere, forstyrrer man det traditionelle billede af en ting. Det oplevede vi i år, hvor man holdt Trolledag uden Trollefest?

– Det hang sammen med forskellige omstændigheder, – om det bliver gentaget, ved jeg ikke. Jeg tror nok, at man må prøve på at holde Trollefest på Trolledagen, men man fandt altså, at det var en fordel at holde ballet en lørdag, – måske særligt for pigerne, der kan have lidt vanskeligt ved at komme afsted midt i ugen. Men man kan roligt sige, at hele formen på vore fester ikke har fundet sin endelige løsning.

– At være forstander for dagens Herlufsholm er en mangeartet opgave. Tror De, at der også vil være brug for en forstander i fremtiden?

– Jeg tror absolut, der vil være brug for en forstander, for han har jo den opgave at samle administrationen af midlerne og overvåge midlernes benyttelse. Det er en samlet opgave, som man efter almindelig praksis ikke kan overlade til en rektor, for han har jo nok at gøre med at styre sin skole og den pædagogiske side af sagen. Normalt ville man heller ikke kunen tillade en administrationschef eller en fondsdirektør eller hvad man nu skulle kalde ham, at blande sig i ansættelsen af lærere o.s.v. En forstanders opgave er at kende til begge dele, og han skulle derfor have mulighed for at røgte hvervet på en bred basis. Og det vil der stadigvæk være brug for. Derfor vil der også i fremtiden blive udnævnt en forstander, – hvis man kan få nogen til det!

– Det kræves af forstanderen, at han er en kristen, dansk adelsmand?

– Ja, jeg ved ikke, hvor strengt man ser på det, men af de tre kriterier kan man sige, at det han lettest kan opfylde er, at han skal være dansk. At han skal være adelsmand er et kriterium, der har været tolket forskelligt gennem tiderne: Man kan tale om, at det skal være fødselsadel, man kan også tale om, at det skal være en mand, som har en borger-

»Det ville være lykkeligt, hvis vi havde tid til at lære drengene hvordan de skulle opføre sig«

lig position, der kan lignedes ved dette at være adelig, f.eks. at han er i en rangklasse som en politimester eller en ministeriel embedsmand. Det kunne muligvis udlægges på den måde. At han skal være kristen, er nok det vanskeligste kriterium at opfylde, for hvem kan med rette slå sig for brystet og sige, at han er kristen?

– Det nye skoleblad på Herlufsholm, »OBS«, stillede i et af de sidste numre en anonym »forælder« spørgsmålet: »Hvordan tør De sende Deres søn på Herlufsholm?«. Som forstander for Herlufsholm og som far til en discipel har De særdeles gode forudsætninger for at svare?

– Hvordan tør jeg? Joe, jeg kan ikke se, der kan ske noget der, som er værre end hvad der kan ske andre steder...

– Sker der noget, som er bedre?

– Det håber man jo. Jeg tror, at det kollektive liv på Herlufsholm stadigvæk er en fordel for en ung mands opdragelse, og jeg skal gerne indrømme, at jeg anser netop dette for at være en af de væsentligste fordele.

□ – I Herlovianersamfundets »Høring« i april 69 udtrykte De et ønske fra Skolens ledelse om mulighed for at give

»Det mest upopulære var, da jeg afskaffede slåskampen«

lidt mere til den side, der hedder opdragelse. Hvad mente De med det?

– Jeg mente, det ville være lykkeligt, hvis vi havde tid til at lære drengene, hvordan de skulle opføre sig i det daglige. Jeg tænker simpelthen på sådan noget som at spise ordentligt, tæ sig ordentligt i samværet med andre mennesker, klæde sig ordentligt, være renvaskede... det er alle den slags problemer. Det var dejligt, hvis vi havde lidt mere tid til det, men det er ligesom om, det kniber lidt.

– Skolebladet »OBS« anslår, at ca. 50% af eleverne har røget eller ryger hash, og bruger (andre) euforiserende stoffer. Hvad gør man fra Skolens side for at modvirke dette, og hvilke disciplinære følger vil det få at blive opdaget?

– Det er let besvaret. Skolens rektor udsendte i slutningen af sidste skoleår en meddelelse til alle forældre. Årsagen var naturligvis, at der var konstateret nogle tilfælde af hash-rygning, og Skolen følte det derfor som sin pligt at gøre rede for sin holdning. Denne meddelelse sluttede: »Skolen anser brug af hash som en trussel mod den enkelte og mod skolemiljøet som helhed. Derfor vil for fremtiden indtagelse, besiddelse, viderebringelse og forhandling af hash og narkotika medføre endelig bortvisning fra Skolen«.

– Har man gjort sig nogle overvejelser i retning af, hvor længe man kan true folk til at undlade at ryge hash?

– Næh, det tror jeg ikke...

– Har man udvist elever på grund af hash?

– Nej, det har man ikke.

– Det vil altså sige, at man mere eller mindre vil forsøge at se igennem fingre med det?

– Nej. Siden den nævnte meddelelse blev udsendt i april, har der ikke været konstateret tilfælde af hash-rygning på Herlufsholm.

FUNDATSÆNDRING

□ – Lad os forsøge at gå et par år tilbage, nærmere betegnet til juni '66, hvor De i en artikel i »Herlovianeren« bl.a. skrev: »Tilbage står spørgsmålet om,

»Herlufsholm er ikke så eksklusiv som den har været, og det er vel et tab«

hvor meget vi ødelægger ved at tage dagelever. At noget går tabt, er der jo ingen tvivl om.« Nu, 4 år efter, må det være på tide at vurdere. Hvad har Herlufsholm efter Deres mening tabt?

– Den har tabt en vis eksklusivitet. Herlufsholm er ikke så eksklusiv, som den har været, og det er vel nok i nogen grad et tab. Men vi har altså vurderet det sådan, at gevinsten ved at blive mere bred og folkelig, var større end tabet.

– Citatet fortsætter: »Jeg tror, at resultatet vil blive et hævet niveau af lærdom, dannelse og hygiejne, – både korpørligt og mentalt«. Har resultaterne stået mål med forventningerne?

– Ja, på de to områder. Vi har haft den glæde, at vores dagelever har været dygtige og flittige, og har været med til at højne det akademiske niveau. Vi har en fornemmelse af, at tilstedeværelsen af piger er med til at højne respekten for den personlige hygiejne. Hvad den mentale hygiejne angår, så er det jo ikke nemt at udtale sig om. Stort set må vi altså sige, at det er gået bedre end ventet.

– Hvordan går det med planerne om at oprette et pigekollegium på Herlufsholm?

– Det er foreløbig stillet i bero, – først og fremmest af økonomiske årsager. Vi

skal først have fuldendt det igangværende byggeri, før vi kan begynde at spekulere på næste etape, men tanken ligger stadig ikke fjern!

□ – De er menigt medlem af Herlovi-
anersamfundet. Hvad er Deres opfattelse af samfundets opgaver?

– Jeg har altid sagt, at Herlovianersamfundet var et vigtigt led i bestræbelserne på at bevare Herlufsholm, og sammenholdet mellem gamle elever og interessen for Herlufsholm har politisk betydning, når det drejer sig om at bevare Herlufsholm.

– Herlovianersamfundets formand udtalte på generalforsamlingen for nylig, at der ligger udenfor Herlovianersamfundets opgaver at kritisere skolens dispositioner. Er De enig i dette synspunkt?

– Samfundet som sådant, og det vil i dette tilfælde sige formand og/eller bestyrelse, er efter min mening berettiget til at kritisere, hvis de finder ting på Herlufsholm, som fortjener kritik. Formanden har nok ment, at man skulle passe på ikke i den grad at gå i detaljer med kritikken på en sådan måde, at det kunne føles, som om man blandede sig i Skolens almindelige ledelse, og det er jeg selvfølgelig helt enig med ham i.

»Herlovianersamfundet er berettiget til at kritisere«

Men i øvrigt er vi meget lydhøre overfor den kritik, som kommer til udtryk, og jeg tager i høj grad hensyn til de meninger, som Herlovianersamfundets formand har, og som Herlovianersamfundets bestyrelsesmedlemmer fremkommer med. Og disse meninger lader jeg indgå i mine overvejelser!

– Tor.

CHR. RAHBEK

aut. General Motors forhandler

Tlf. Næstved (03) 72 15 20
(03-695) Haslev 874

H. H. Rahbek ('47)

Herlufsholm platten

fra Bing & Grøndahl

– En god gave til venner
i ind- og udland

kr. 25.00

Forsendes portofrit overalt,
også til udlandet

Chr. Jessien
TORVSTRÆDE 6
4700 NÆSTVED - TELF. (03) 72 00 27 - 72 01 17

Postgirokonto nr. 86 00

ROMANCE

Hist i bøgenes ly
ligger sletten, dækket af nælder
hyllet i tågen fra morgens gry
brisen om godt vejr melder.

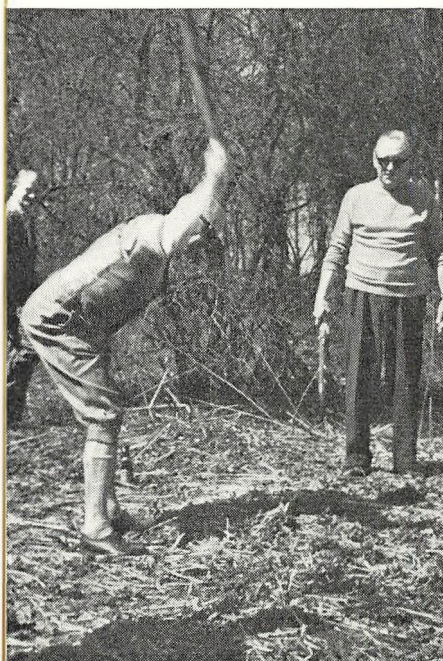
Nu rasler det i det visne løv
her kommer folk tilstede,
på vejen rejser sig skyer af støv
man ler og hilser og gør sig rede.

De knipler hugges så skarpe og spidse
håndgrebet rundes og kantes
ingen kender sig helt tilfredse
før kæppen til grebet kan plantes.

Så trædes der ud i den opblødte muld
og plantes, så fuglen letter og basker
bort fra det nyfødte kuld.
Trygt høres lyden af klirrende flasker.

De Bankov-drenge, de Stubbe-sønner
træder så sælsom en dans,
hør medicinmandens bønner
primitivt, helligt i vårsolens glans.

Hør, hvor han trommer: Fuglen er borte
de gamle ligger i muld
deres dage blev så korte
men myten lever i nye kuld.

FIK-FAK BA-TØK !

Kristi himmelfartsdag klokken 10 mødes Gamle Herlovianere og Gamle Soranere på det sædvanlige sted i Charlottenlund skov for — under ledelse af arkitekt Paul Ammentorp — at afvikle den traditionsrige Fik-Fak/Ba-tøk turnering.

(Berlingske Tidende)

□ — Ja, det er meget godt, sådan noget kommer i aviserne, men hvem pokker kan vide, hvor det sædvanlige sted er? De havde dog været kloge nok til at sætte det i dagen før, så jeg foretrak at forhøre mig hos den flinke skovløber oppe ved banen for ikke at skulle storke hele skoven rundt for at finde dem. Jeg har jo nok tidligere hørt om de kalle, der hvert år Kristi himmelfartsdag sætter skoven på den anden ende, og jeg havde i år sat mig for at undersøge, om de i det hele taget har nogen adkomst til at gerere sig sådan, så jeg skar mig en god mulepose, og da det lysnede ude over Sundet, begav jeg mig afsted til Bankovs Plads på Sandstrygersletten for at finde et sted, hvor jeg i skjul kunne iagttage spektakelmagerne. Det var ikke så nemt, for det var småt med bladhanget, så jeg døjede med at finde en passende busk til formålet. Vejret var ellers fint — men det var ikke mange dage siden det havde været frostvejr.

□ Ved nitiden indfandt et par ældre gutter sig, og de startede med højlydt at kritisere, at pladsen havde ændret udseende siden forrige 25-års jubilæum. Der lå endnu nogle væltede træer fra den sidste storm, og jeg troede såmænd, de to gubber med deres save og økser ville give skovrideren en hånd med oprydningen, men allerede her tog jeg fejl første gang. Som om der ikke var brænde nok i skoven, medbragte de Herren hjælpe mig en 70-80 kæppe, nogle af dem så tykke som bundgarnspæle; dem begyndte de at spidse til i den ene ende og lavede et fint håndtag i den anden, hvorefter de gik rundt og sparkede i jorden, flyttede på det fjorgamle løv og »prøveplantede«, som de sagde, eller »hakkede i«, det kom an på, hvilken skole de havde gået på. Jeg var mere end desorienteret i mit skjul, men det skulle senere vise sig, de fik megen fornøjelse af de kæppe — eller »fæppe« — som de kaldte dem, da jeg fik hørt rigtigt efter.

□ Ved halvtitiden kom en bil kørende helt ned på pladsen — ad cykelstien — og jeg godtede mig, for nu kunne jeg få ram på de fredsforstyrre, for man må jo ikke køre dér med bil, men igen tog jeg fejl, for de halede et fint brev frem med krone på, og jeg kunne fra mit skjul se, at selveste skovrideren havde givet dem lov til at opføre sig, som de ville »på det sædvanlige sted og på de sædvanlige betingelser« — så indtil videre havde de overtaget. Ud af bilen halede de osse jeg ved ikke hvor mange kasser mjød, både den almindelige og den stærke, og de havde osse nogle flasker med vand i, og det synes jeg var meget fornuftigt. Den flinke skovløber oppe fra det lille hus ved banen var kommet tilstede, ham som jeg troede var *min* mand; han gik straks i krig med en drik af de stærke efter anvisning af en mand med en fløjte om halsen, der hed Ammentorp, så jeg var klar over, de havde bestukket ham.

□ Efterhånden kom der mange, de satte det meste af Jægersborgalle til med deres forbandede biler og ikke én af dem blev noteret, så jeg måtte slå mig til tåls med, de også havde fået overtalt øvrigheden. Inden de fik lov til at gå ind på pladsen, måtte de allesammen købe et festtegn, se det var lige noget for mig, for det var uden moms, så nu var jeg klar over, de var ude på ulovligheder — og minsandten om de ikke osse begyndte at udskænke mjød fra de tøndes, de havde med, så i løbet af en tre kvarters tid talte de allesammen lidt højere, indtil ham med fløjten, der (endnu) var ganske klar i hovedet, gav et gevaldigt pift, som de havde en pokkers respekt for. Han fik hele bundtet til at træde an, sorterede dem fra, der var over 50 — og det var ikke de ringeste) og fordelte resten i et antal grupper, der hver for sig skulle kåre en vinder til finalen.

□ Efter mange prøveomgange og påny styrket af mjød, gik de igang. Nu og da opstod der uenighed om spillets regler, men ham med fløjten afgjorde alle stridigheder i en

håndevending, og sådan gik det videre en tid lang, så det gav genlyd i skoven og andre skovgæster stirrede forundret på deltagerne. De har nok troet, de var kommet til Kaukasus af en fejltagelse, for derfra stammer nemlig — det havde jeg slået op i et leksikon — dette mærkelige spil, som de på Herlufsholm kalder Fik-Fak og på Sorø Ba-tøk. Der blev taget godt fra af den medbragte mjød og præstationernes kvalitet faldt hastigt, indtil ham med pilefløjten mente, at nu kunne det være nok, for nu skulle der inden frokost spilles finale, og da må jeg sige, jeg blev imponeret. Der findes ikke den matematiske regel, der ikke blev taget i anvendelse ved tilrettelæggelsen af hvert enkelt slag. — Her kunne intet klares med EDB-anlæg — men hvad der især slog mig, var indsatsen fra dem, der var begyndt at gå ud i toppen. De måtte dog overlade den endelige sejr til en yngre Soraner, Chr. Faber-Rod, der satte i med en vældig spurt, så til sidst alle Herlufs sønner lå slagne i nældeerne. Så råbte de et leve for vinderen og han havde, synes jeg, ærligt fortjent sin pokal. Alle, der havde vundet en runde, fik osse en præmie, det var et slips med en kollega af mig indvævet i stoffet.

— Og jeg tænkte ved mig selv: nu er al den balade overstået, så man i fred og ro kan få sin middagssøvn, men det var dog pokker til ka'le, nu begyndte de først rigtigt. De satte sig i skovbunden og tog hul på muleposerne, fik mere mjød og drak vand til at nogle små glas, men det må have været en anden slags vand end det fra Emiliekilden, som jeg læsker mig ved hver dag, for så snart de havde fået et par fingerbøl, begyndte de at råbe, at Helan skulle gå, men det kunne jeg ikke se nogen grund til. Hun var da meget sød.

□ Igen var ham med fløjten der og sagde, at nu skulle de holde kæft, han var blevet lidt grov nu, for nu ville en af dedeltagerne, der havde været med til alle de forrige 25-års jubilæer, fremsige et kvad. Han måtte fløjte mange gange, før der blev ro, og så steg Damgaard frem, synligt rørt, og fremsagde sit digt. Det var godt, jeg havde fået skrivemateriale med, for nu var der stille i skoven, så jeg kunne skrive det ned. Det kan læses i de 2 yderste spalter.

De tog alle sammen godt for sig af det våde, og kvartermesteren så med bekymring på beholdningerne, men det viste sig, de kunne lige akkurat holde til skyggerne blev lange og det blev halvkoldt. Mjødhanen var stækket og selv de mest fanatiske kunne tilsyneladende ikke løfte armen mere, ej heller til at svinge en fæp.

Så var det endelig slut — troede jeg da— men det varede ikke mere end en god times tid, før jeg hørte fra min gode kollega, der bor i en anden skov, der ligger lidt nordligere, ikke så langt fra ham, der havde skrevet brevet med kronen på. Han var helt opskræmt, for, som han sagde, der gik nogle fordægtige fyre rundt i en nærliggende forlystelsespark og skød som gale til højre og venstre efter bjørne og flasker. De så så underlige ud og havde allesammen ens slips på.

Da måtte jeg vride mig i min busk af grin. Nu var de kommet ud til ham, disse herlovianere og soranere, og jeg vidste, at før første hanegal ville han ikke få en chance for at lukke et øje, men jeg sagde nu til ham, min gode kollega: lad dem dog mere sig, lad dem lege som børn denne ene gang om året — osse dem på de tre snese. Og det var han med på, så vi blev enige om, at I gerne måtte låne skoven igen til næste år og til næste igen, for jeg havde nemlig fra mit skjul moret mig dejligt — og der må for vor skyld gerne komme dobbelt så mange.

Dovregubben.

ELEGI

Hvem træder så tungt i den unge skov
og sætter sig myndigt ved bordet?
Er det baneledelsens Bankov,
tager han atter alvorligt ordet?
Nej, den vittige, tørre stemme er stum,
kun skyggen af kæmpen vi finde
på Bankovs plads en stol er tom.
Æret være hans minde.

I skyggen under de gamle træer
som en trolde, der springer i dansen
hvem skriver og fløjter og kommandér.
Det er Sandstryger Hansen.
Kun nøddigt han vover sig ud i solen,
han bliver i skyggen derinde,
ser I ham sidde ved kassen i stolen?
Æret være hans minde.

Og borte er også den vingede lektor,
som stolt svang sig ind på rampen,
og skønt kun lille af vækst
dog en protektor
som kastede glans over kampen.
Men fuglen er borte,
kun mindet lever,
deres dage blev alt for korte.
Glasset med vemod vi hæver.

„FRUGTBAR“ URO AT VÆRE UTILFREDS?

Der er brug for et åbent sind over for det nye Men der er også værdier i erfaring og tradition De unge mødes under uddannelsen med tilbud Det forudsætter pligtfølelse og ansvarsfølelse Rektor Poul Kierkegaards dimissionstale

Der er skoler, hvor man er så moderne, at der i år ikke holdes nogen samlet afslutning. I stedet møder de unge op på skolens kontor, og her får de mod kvittering udleveret deres eksamensbeviser. Det har stået i avisen – og så må det jo passe. Vi har ikke været ude for ønsker i den retning, men efter gammel skik samles vi – forældre og skolens folk – med de unge til afslutning i vort kongelige, danske sociale og demokratiske fædreland. Vi opretholder også den tradition, at der før de unge får overrakt deres eksamensbeviser rettes nogle ord til dem og deres forældre, og vi regner endda med, at vi derefter skal have det hyggeligt sammen et par timer, før vi siger farvel til hinanden.

Utilfredse og provokerende – og andre værdimålere

Vi har endnu denne tradition trods alt. Hvorfor trods alt? Fordi der i tiden er en tendens i retning af, at det, der gøres, bør være utraditionelt, og det, der siges, helst skal være provokerende. Hvis man som afslutning på et arbejde eller en forhandling har opnået noget, må man ikke være tilfreds og slet ikke taknemlig. Nej, man skal i stedet være parat med de næste krav.

For at være med på moderne skal man altså være utraditionel, provokerende og utilfreds. Dette er de sande kendetegn på, at man ikke er håbløs forældet og døds syg!

Hvor stor tilslutning denne tendens har i befolkningen, ved jeg ikke, men

tendensen kommer i hvert fald kraftigt frem, fordi en stor portion af massemediernes som den underholdningsindustri, de også er, interesserer sig så stærkt for det nye, det afvigende og utraditionelle.

Hvis der er noget i vor tid, man i særlig grad bør være kritisk overfor, er det ikke mindst over for massemediernes!

Ned gennem tiderne har der været mange mennesker, som ud fra deres forstand eller følelser har reageret skarpt mod det bestående, som har optrådt provokerende og givet udtryk for utilfredshed. Nogle af dem har gjort det med en så overbevisende kraft og dygtighed, at de på afgørende måde har banet vej for noget nyt og værdifuldt.

Men samfundet har til alle tider også haft brug for mennesker, som loyalt og pålideligt ville gøre dagens gerning og bidrage til, at love og aftaler blev efterlevet, og der har altid været mange, som egnede sig bedst til og befandt sig bedst i denne rolle. Har dette ikke været af værdi?

Er dette så helt oplagt en døds syg holdning? Er det så aldeles givet, at det er værdifuldt, at alle (herunder også journalister) uanset alder, erfaring og evne principielt skal stille op i en utraditionel, provokerende og utilfreds stilling? Er det ikke lovlig umodent og naivt?

Er det så ganske forkasteligt at erkende sin begrænsning og prøve på at sætte sig ind i tingene, før man danner sig en mening?

Er det en helt urimelig tanke at forestille sig, at samfundet til stadighed søger at skabe en skole for livet? Mon vi alle er betydningsfulde enere i en sådan grad, at vi er kaldede til at reformere den både i indhold og form?

Stabilitet fremfor »frugtbar uro«

Vi fik sidst i 1950'erne et sæt nye skolelove, som skabte en ændret skolestruktur og også fornyede skolens indhold i betydelig grad. Det blev ikke, som mange havde ventet det, udgangspunktet for en rolig udvikling og vækst. 1960'erne blev en urolig periode i skolernes liv. Den undervisningsminister, vi havde i begyndelsen af 1960'erne, erkendte, at det var en urolig tid, men gav udtryk for håbet om, at det måtte være en frugtbar uro. Hans efterfølger som undervisningsminister gik et skridt videre og sagde noget i retning af, at man næppe i de nærmeste år havde tid til en ny skolelovgivning, men at man snarest måtte indstille sig på en løbende revision. Sådan var samfundets behov.

Skolen skal følge med tiden, men hvor hurtigt skal ændringer indføres, og hvor frugtbart kan det blive, hvis der ikke kommer perioder, hvor man i en vis ro kan opbygge og få tid til at gøre erfaringer?

Kan det blive frugtbart, hvis skolen skal befinde sig i en næsten permanent revolutionær tilstand?

De unge er gennem skoleårene i en stærk udvikling både fysisk og åndeligt.

FRUGTBAR URO

Det medfører, at en hel del af dem til tider er mere eller mindre ude af balance. De har vanskeligheder med sig selv og i forhold til deres omgivelser – til kammerater, til hjem og til skole. Under sådanne forhold er det af værdi, at uroen ikke bliver for omfattende, men at deres daglige tilværelse under det faglige arbejde og livet på skolen har en vis stabilitet over sig.

Man får mest ud af det, når man – med et citat af kejser Augustus – skynder sig langsomt og ikke farer på med nyt i et alt for hæsblæsende tempo.

Også lærerne kan have behov for en vis stabilitet. De må i disse år sætte sig ind i en masse nyt, de må arbejde med nye undervisningsmetoder og tage nye hjælpemidler i anvendelse.

Der skal tid til at prøve det nye, forøge det og gøre erfaringer. Det er min opfattelse, at de fleste lærere i disse år yder en meget stor indsats, men der er grænser for i hvilket omfang og tempo de kan tage nyt op.

Skolen skal følge med tiden, men den har også behov for en passende stabilitet. Derfor anser jeg det for farligt, hvis alle principielt indtager en utraditionel holdning.

En kæde fra fortid til fremtid

Der er brug for et åbent sind over for det nye, men der er også brug for den støtte, man kan have i traditionen. Jeg tænker her både på de traditioner, som er fælles for dansk skole i almindelighed, og på de traditioner, som hører den enkelte skole til. Hvis vi evner at stå sammen om at bevare visse traditioner – hvilke vi må finde ud af sammen hen ad vejen –, har vi gode muligheder for at give plads for nyt indhold og nye former på en frugtbar måde, men hvis vi har travlt med at lave om bare for at lave om, står vi i fare for, at det ender med kaos.

Det er væsentligt, at vi, der for tiden er skolens disciple og lærere, erkender, at vi ikke skal bestemme alt. Vi udgør et led i en kæde. Vi har en arv at forvalte, og vi skal samtidig gerne, for at skolen kan følge med tiden, bringe noget nyt ind, som kan gives videre til de næste.

Skolen kan ikke undvære bag sig at have generationer af gamle disciple og forældre kredse. De udgør sammen med almen dansk tradition det fundament, vi skal bygge på. Det er kun sundt og ønskeligt, at vi blandt os har såvel disciple som lærere, der vil gå ind for noget nyt, men det nye skal ikke indføres, bare fordi det er nyt, og det gamle skal ikke kasseres, bare, fordi det er gammelt.

Tilbud, forpligtelse og ansvar

Hvis skolen fortsat bag sig kan have gamle disciple og forældre, der ser på den med en vis tillid og tiltro, så har vi et sådant grundlag at bygge på, at vi både kan bevare og forny. Så kan den uro, der følger med en dynamisk tid, blive en frugtbar uro. Så har vi mulig-

Det giver stof til eftertanke, når man gang på gang oplever, at tidligere disciple, som i deres skoletid kunne være temmelig rebelske og indstillet på det utraditionelle, skifter mening, når de har været ude af skolen i nogle år.

Så bliver de traditionelle og giver udtryk for, at det, der kom til at betyde noget for dem var, at de havde gået på en skole med traditioner både i det daglige liv og ved særlige lejligheder. Det betød som oftest adskilligt mere, end om skolen i deres tid havde haft nogle særligt progressive lærere.

heden for at kunne følge med tiden uden at blive slugt af strømmen.

Hvor man før fra samfundets og de ældres side mødte frem med krav til de unge, kommer man nu mere og mere under uddannelsen med tilbud. Disse tilbud forudsætter pligtfølelse og ansvarsbevidsthed hos de unge. De må stille krav til sig selv.

Det håber jeg, at I unge, som forlader skolen, har karakterstyrke til. Reelt er kravene til jer ikke blevet mindre, og det er ikke blevet lettere at være ung.

Poul Kierkegaard.

JAN MAEGAARD:

HVEM SAGDE IRRI..?

Det er gribende at konfronteres med synspunkterne hos udlandsdanskere Gregers Richter (martsnummeret 1970), der dog er så glad for sit danske pas. Bedre er vore kommunikationsforbindelser såmænd ikke, end at man efter nogle års afbrudt kontakt med hjemlandet som ved en naturlov indrulleres i brigaden af jubelhøvdinge, der »intet har lært og intet glemt«. Man bliver udlænding over for stedet, man kom fra, og ligeså udsat for at vurdere fejl som enhver udlænding over for ethvert udland.

Jeg mindes med græmmelse min egen intolerante arrogance over for amerikanere og deres måde at være på, første gang jeg var i USA, – og med skamfuldhed den gennemkultiverede tålsomhed, hvormed den blev mødt. Herregud, mine aggressioner var jo blot følelsesmæssige reaktioner på noget, jeg ikke havde ordentligt kendskab til. Men naturligvis var man mere interesseret i at høre mig fortælle om ting, jeg virkelig kendte noget til.

Spontane reaktioner uden nogen indgående forhåndsviden kan dog nok være interessante – som statistisk materiale. Det ved amerikaneren af den simple grund, at han overdænges med dem i et omfang, som kun tillader statistisk behandling. Men vi er så få, at vi endnu synes, det er vældig spændende og yderst signifikant, når nogen i det hele taget gider sige noget om os – navnlig naturligvis, når en ex-dansker, der ikke mere tilfulde behersker de indfødtes mål, gør sig den for os smigrende ulejlighed at skue tilbage på sin barndoms gadekær.

Man har skåret sivene bort i den vestre ende og indrettet en kommunal legeplads med arkitekttegnede legedyr og betonkant. Hvad er nu det for noget? Skal man mon også til at give børnene penge for at lege der? – Så forventes man at bide sig i underlæben og se beskæmmet ned i jorden. Vi troede ellers, det var så godt. Men det er det måske alligevel slet ikke. Når man nu får at vide, at børnene i Utopia ingen legeplads har. Deres dyd og gode sæder falder det jo ingen ind at drage i tvivl.

Den lumre dansker

Kritik af gadekæret og nærmeste omegn er ikke blot berettiget, men påkrævet – og jo mere kvalificeret des bedre. Man kan ikke forlange, at enhver ytring skal ledsages af en kvalifikationsattest. Det er imidlertid heller ikke nødvendigt; ofte er den indbygget i ytringen selv. Lad os nu se, hvad det er, der er tale om. Der er nok at gribe i:

1. Sproget er skabagtigt, krampagtigt m.m. – Men dog formentlig korrekt?

2. Misundelse. – En gammel kardinalsynd, som vi alle må kæmpe med i vort indre, hver på sin måde og efter behov.

3. Intolerance over for »krumme næser«. – Den bør man visselig være på vagt overfor hvorsomhelst og til enhver tid!

4. Utidig indblanding i andre landes styreformere. – Vel ret beset tegn på en i vore dage rimelig sympati for ligesindede uden for gadekæret; muligvis ofte klodset og »naiv«.

5. Beskedenhed på andres vegne. – En ligeså uheldig tilbøjelighed som gavmildhed på andres vegne, – og alt muligt andet på andres vegne.

6. Overbevisning om egen ufejlbarlighed. – Hm!

7. Overdrevent frisind i racespørgsmål. – Altså: der er forskel på krumme næser og mørk hud? – ja, naturligvis.

8. Titelsyge. – Komisk og uskadelig; desværre i aftagende her som andre steder.

9. Råd, nævn, kommissioner, ministerier... – Ja, det har man jo aldrig hørt om andre steder. For resten, hvor mange ministerier er det, Frankrig og Italien har haft siden krigen? Eller hvordan var det med »den uamerikanske«?

10. Modernisme, der er blevet konvention. – Al modernisme bliver konvention; det er kun påfaldende for den, der ikke oplever udviklingen.

11. Sexuvalsen. – Den »liderlige« svensker og den »lumre« dansker – fy donc! Tillad os dog venligst at administrere vort sexliv selv. De sociale virkninger er ikke tilgængelige for et overfladisk skøn. Stagnerende sexuel aktivitet i de nordiske lande? – Hå!

12. Sygelig narkotikainteresse. – Narkotikaproblemet er stort og meget alvorligt og løses i alt fald ikke med en hånlige bemærkning, men snarere ved at forsøge at trænge frem til dets årsager og til narkosens virkninger.

Kom så igen!

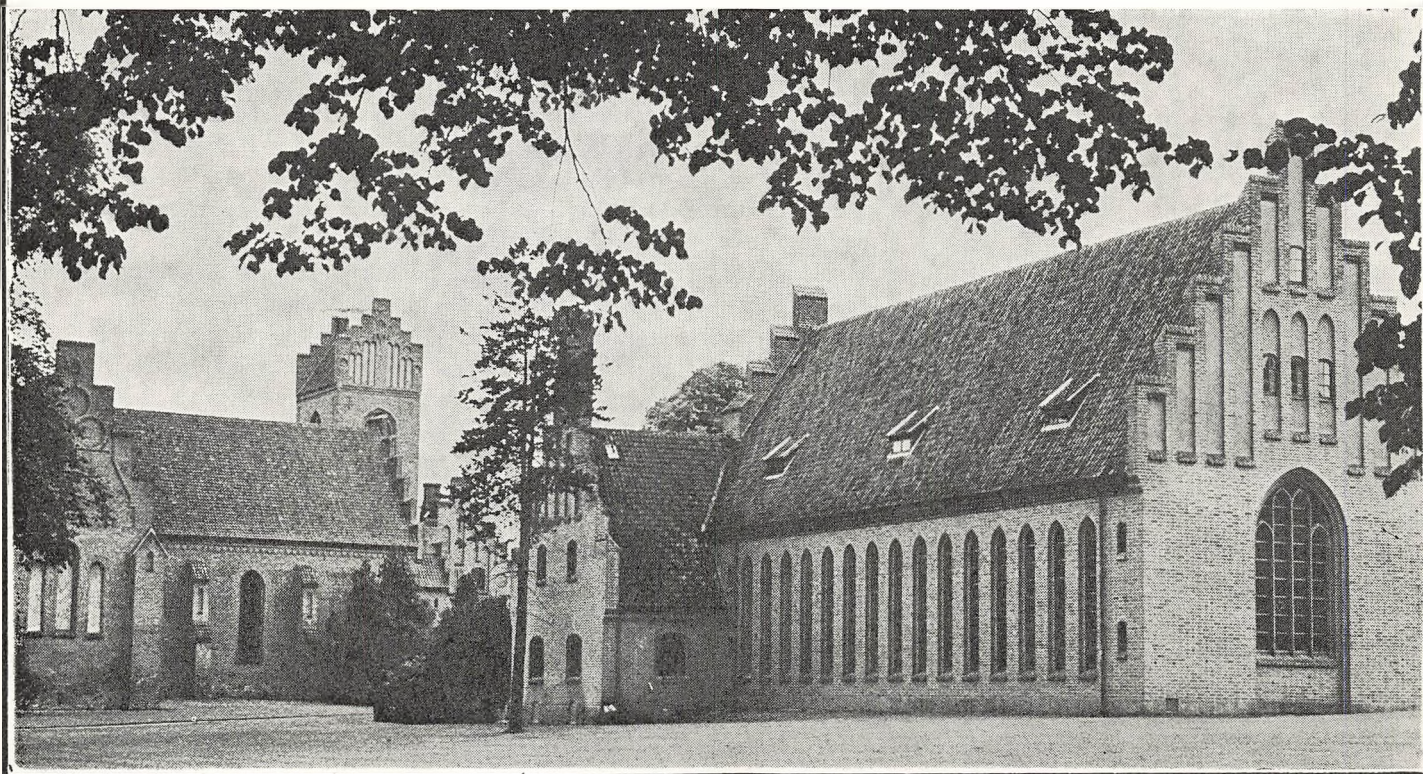
Gives der også gode råd med hensyn til alt dette her? Nej, heldigvis. Det ville være alt for komisk. Heller ikke kan det siges, at fingeren nogen gang er sat på et af de »bløde« punkter, som alvorligt kunne kritiseres. Kun godt sådan – hvad enten det så skyldes skånsomhed eller ukendskab. Jeg vælger at tro det første, for skånsomhed er det, vi måske har aller mest brug for i gadekæret. Tak for den!

Jan Maegaard ('44).

1970

HERLOVIANERSAMFUNDET:

- skal vi lade det visne og dø?
- skal vi give det nyt liv og indhold?
- hvad skal vi med det?
- nu kan De/du selv være med til at bestemme!
- udfyld spørgeskemaet på de næste sider og send det til:
Torben Holm, Kongsted, 4100 Ringsted.

HVAD NU /

□ På sidste generalforsamling var der igen en del snak om Herlovianersamfundets virksomhed og dets muligheder – og man kan vel forsigtigt sige, at bestyrelsen ikke havde noget særligt at prale med i retning af aktiviteter i det forgangne år – lige så lidt som kritikerne havde synderligt med konkrete forslag.

Men generalforsamlingen enedes om, at vi nu skulle prøve at finde ud af, hvad vi egentlig ville med Herlovianersamfundet – hvad vi ville bruge det til, og hvordan vi ønskede, at det skulle virke. Man enedes om at starte en slags målsætningsdebat – det er jo så moderne nu – for derigennem at finde frem til en linje, som samfundet kunne følge de kommende år.

Bestyrelsen drøftede dette – og enedes om følgende fremgangsmåde: først skulle et snævert udvalg – bestående af Klaus Årup, Ernst Schaumburg-Müller, Torben Holm og Kaj Dorph-Petersen – udforme en række principielle spørgsmål til medlemmerne. Det er sket nu, og spørgsmålene bringes på de følgende sider – lige til at rive ud af bladet og indsende, frankeret med 60 øre – snarest belejligt og senest den 15. september. Der vil så gå

cirka en fjorten dages tid med at tabulere svarene, så vi kan opstille en slags rapport over medlemmernes meninger på disse punkter. Dette materiale vil blive overgivet til et »målsætningsudvalg«, bestående af de ovennævnte fire plus tre til fem flere, hovedsagelig fra de yngre årgange. Inden årets udgang skulle dette udvalg kunen aflevere en beretning, som vil blive offentliggjort i Herlovianeren inden næste generalforsamling, og udvalget vil drage omsorg for, at de forslag, som kræver lovændring for at blive gennemført, bliver anmeldt i rette tid. Generalforsamlingen vil så kunne tage stilling til hele herligheden.

□ Problemet er ganske enkelt, om det kan lykkes os at genskabe en forening, hvor samtlige årgange kan befinde sig godt, og hvor alle har mulighed for at få noget af interesse. Det lyder vanskeligt, da ønskerne hos en tyveårig og en halvfjerdsårig er ret forskellige – men på den anden side kan det måske lykkes, da Herlovianersamfundet jo ikke er et kommercielt foretagende – og heller ikke et politisk. Det er i hvert fald et forsøg værd, og nu beder vi Dem/dig være med til første etape: besvarelsen af spørgeskemaet.

Medlemmer af Herlovianersamfundet bedes ombyggeligt og ordenligt udfylde nedenstående spørgeskema ved at sætte et kryds ud for hvert spørgsmål — enten i ja-, nej- eller ved ikke-rubrikken. Det bliver en meget besværlig opgave at tælle samtlige indkomne skemaer op — så lad være med at pjatte!

1) Herlovianersamfundet er i øjeblikket både en selskabelig og en filantropisk forening — uden dog at gøre sig særligt gældende på noget af områderne. De egentlige legatmidler er ret begrænsede (se forrige nr. af Herlovianeren med regnskaberne) og kun en yderst lille del af samfundets »egne« midler — kontingenterne — bruges til understøttelser etc. Skal samfundet yde en større filantropisk indsats, må det havde tilført yderligere midler i form af øget kontingent. Det samme er tilfældet, hvis samfundet skal gøre sig gældende som »selskabelig forening« med flere arrangementer. Hav det i tankerne, når følgende besvares:

a) Skal Herlovianersamfundet øge sin selskabelige virksomhed, bl. a. ved at afholde flere arrangementer og fester:

Ja Nej Ved ikke

b) Skal Herlovianersamfundet øge sin filantropiske virksomhed, bl. a. ved at uddele flere midler til studerende og enker:

Ja Nej Ved ikke

Obs.: Det er klart, at man kan sætte kryds ved Nej begge steder, hvis man ønsker samfundets virksomhed fortsat uændret!).

2) Herlovianersamfundets legatmidler er for størstedelens vedkommende klausulerede — de skal ifølge legatstifterens bestemmelse uddeles til enten studerende eller til enker — eller til andre grupper. Bestyrelsen kan dog til en vis grad disponere frit over nogle af midlerne. Skal man her i særlig grad tilgodese de studerende og andre uddannelsessøgende:

Ja Nej Ved ikke

Skal man særligt tilgodese »trængende enker«:

Ja Nej Ved ikke

Skal man især prøve at hjælpe »andre grupper« — altså herlovianere, der af en eller anden grund er kommet i en besværlig økonomisk situation:

(Også her kan man ved at svare nej alle tre steder tilkendegive, at man ønsker hidtidig praksis fortsat).

3) Tanken er fremme at udarbejde og i bogform udgive en ny liste over dimit-

terede fra Herlufsholm med korte biografier — på samme måde som det med mellemrum er sket gennem de sidste par hundrede år. Dette vil koste en del — enten i form af forhøjet kontingent eller en ret høj pris pr. bog. Skal bestyrelsen gå videre med denne plan?

Ja Nej Ved ikke

Obs.: Spørgsmål 4) består af fire »underspørgsmål« — sæt et kryds ud for den af de fire muligheder, som De/du synes er rigtigst!

4) Omkostningerne ved udgivelse af Herlovianeren andrager en meget betydelig del af samfundets indtægter — og disse omkostninger er stadig stigende. Forsøg på at reducere omkostningerne ved højere annoncepriser, billigere tryk og papir ændrer næppe billedet i større udstrækning. Bør Herlovianeren udkomme nogenlunde som hidtil — cirka fire numre pr. år og med nogenlunde samme udstyr?

Ja Nej Ved ikke

Bør Herlovianeren holde op med at udkomme:

Ja Nej Ved ikke

Bør Herlovianeren udkomme i reduceret omfang (færre sider og numre pr. år, udpræget billigere kvalitet:

Ja Nej Ved ikke

Bør Herlovianeren udkomme i øget omfang (flere sider og numre pr. år, nogenlunde uændret kvalitet — dette vil kræve koningentforhøjelse):

Ja Nej Ved ikke

5) Det evige spørgsmål — men nu kan vi da få det tydeligt besvaret: Skal kvindelige medlemmer af samfundet have mulighed til at medføre mandlig ledsager og mandlige medlemmer kvindelig ledsager til Trollefesten:

Ja Nej Ved ikke

Samme spørgsmål angående eventuelle rusfester eller lignende arrangementer:

Ja Nej Ved ikke

6) Trollefesten og andre arrangementer er ikke særlig velbesøgte. Bør man stimulere besøget ved at gøre festerne billigere (meget enklere traktement, simplere lokaliteter etc.):

Ja Nej Ved ikke

Bør man stimulere besøget ved at gøre festerne billigere derved, at samfundet betaler en langt større del af udgifterne end hidtil. (Det vil kræve kontingentforhøjelse, men samtidig give billigere adgangskort til festerne):

Ja Nej Ved ikke

Obs.: Ønskes bestående praksis bibeholdt, kan begge spørgsmål besvares med nej).

7) Hvis bestyrelsen skal have mulighed for at drive Herlovianersamfundet frem fra en døende til en aktiv tilstand — enten aktiviteten så kommer til at ligge på det filantropiske eller det selskabelige område — skønnes det nødvendigt at sætte kontingentet stærkt i vejret fra de nuværende maksimalt 30 kr. pr. år (15 kr. for de 7 yngste årgange). Dette kontingent er ifølge lovene det højeste, der kan indkræves — uanset inflation etc. Ønskes dette kontingent bibeholdt — og aktiviteterne dermed fortsat reduceret i takt med prisstigningerne:

Ja Nej Ved ikke

Ønskes en kontingentforhøjelse — og dermed mulighed for forøget aktivitet i Herlovianersamfundet:

Ja Nej Ved ikke

Sæt kryds ud for det kontingent De/du maksimalt kan gå med til (beløbet i parentes angiver kontingentet for de 7 yngste årgange):

200 kr. (50 kr.)

200 kr. (25 kr.)

150 kr. (50 kr.)

150 kr. (25 kr.)

100 kr. (50 kr.)

100 kr. (25 kr.)

75 kr. (30 kr.)

75 kr. (20 kr.)

50 kr. (25 kr.)

50 kr. (15 kr.)

Da det her ikke er nogen selvangivelse, er afsendernavn og -adresse overflødig — men husk at skrive Deres/din årgang i denne rubrik: (').

TORBEN HOLM
KONGSTED
4100 RINGSTED

(Disse fire sider rykkes ud, foldes og lukkes med et stykke tape. Naturligvis kan en kuvert også benyttes. Husk porto.)

BREVE OG KLIP

Med jævne mellemrum er »Breve og klip« dukket op i Herlovianeren, og lige så jævnlige er denne rubrik forsvundet igen. Det er imidlertid en kendt sag, at det eneste man lærer af historien er, at man intet lærer, så...

Det fører ikke til noget!

Stud. scient. pol. Christian Oldenburg ('63) har gennem en længere periode været aktiv deltager i studenterrådsarbejde i Århus. I foråret nedfældede han sine erfaringer i Politiken:

Ved et selskab forleden dag sagde en ung konservativ politiker til mig: »Jeg kan ikke forstå, at I (studenterpolitikere) ikke har valgt forhandlingsvejen i stedet for aktioner. Det havde I da fået meget mere ud af!« Jeg husker ikke, hvad jeg svarede, for jeg blev målløs over, at han ikke kendte mere til forholdene på Universitetet. For sandheden er, at Studenterrådet i Århus ikke har bestilt andet end at forsøge at gå forhandlingsvejen – resultatløst.

Vi har oplevet, at borgerskabets ledere med forhandlinger mener majorisering og med lighed mener ulighed. Man har taget en god bunke illusioner fra os, og jo længere det borgerlige samfund fortsætter med selv at afsløre sine kalkede grave, jo stærkere bliver vores vilje til at ændre dette samfund.

Mit livs store held!

I anledning af sin 90 års fødselsdag blev fhv. lektor, cand. mag. Jobs Ferdinand ('98) interviewet af Næstved Tidende d. 25/6-69. Efter at have kaldt sit efternavn »fjøllet« (»Jo, det er fjøllet at have et fornavn til efternavn. Når man møder fremmede mennesker, så glør de på en og begriber ikke et muk«) fortsætter han:

Jeg blev cand. mag. i 1904 og havde derefter et par år ved københavnske skoler, men den 1. januar 1906 fik jeg mit livs store held: Jeg blev ansat på Her-

lufsholm. I de første 13 år havde jeg sovesal, som det hed, og den øvrige tid boede jeg på Herlufsholm i en embedsbolig. Det var en fordel, for man havde let til den botaniske have, der dengang lå, hvor der er anlagt en stor græsplæne. Det siger jeg med foragt – for jeg hader græsplæner.

– Hvorfor?

– Jo, for de kræver et farligt arbejde. Jeg har kigget rundt i verden efter græsvækster, der har meget langsom vækst, og dertil en vis stivhed. Der findes en sort i Marokko, men jeg har ikke prøvet den herhjemme.

Nåh, men denne botaniske have var virkelig vidunderlig, og gennem årene tilførte man den adskillige sjældne vækster. Det tør jeg også sige, men tilføjer: Jeg hader at tale om mig selv – langt mindre at fremhæve mig selv, og det er måske derfor jeg gør det, ler lektoren.

De har sikkert fejret den gamle

Sådan kan det gå, når Informations økonomiske medarbejder er gammel dipel (Hans Bischoff ('50)):

Det nyeste arbejdsløshedstal viser, at den 14. januar, Herluf Trolles fødselsdag forøvrigt, var ca. 46.000 arbejdsløshedsforsikrede uden arbejde.

(Politiken 8/2-70)

Cambodja

Var TVA's dækning af Cambodja-felttoget dækkende og fyldestgørende, var den objektiv eller havde den nogen form for slagside? Spørgsmålet er rejst af professor Joachim Israel, og Politiken har d. 1. aug. 70 stillet det til bl.a. direktør Bent Thorndahl ('47), Ritzaus Bureau:

TV-avisens dækning af Cambodja-kampagnen står allerede svagt i min erindring, medens jeg bedre kan huske overskrifter og reportager i aviserne. Dette kan sige noget om forholdet mellem, hvor lidet påtrængende TV's dækning virkede i forhold til avisernes, men det kan også sige noget om undertegnede, der er en trænet, professionel avislæser og derfor ikke særlig typisk TV-seer.

Men som nyhedsmand og professionel upartisk plejer jeg at bemærke eventuelle fejl og skævheder, også hvis de forekommer i TV-nyheder, jeg ser og hører. Og jeg husker ikke nu noget, der gjorde indtryk på mig i den retning under den amerikansk-sydvietnamesiske invasion i Cambodja tidligere på året.

Jeg ser næsten altid TV-avisen med den forudsætning, at jeg kender nyhederne, i hvert fald de fleste og største, og at jeg derfor interesserer mig for, hvad man får ud af dem.

Jeg mener nok at huske, at man brugte ordet »fjenden« om befrielsesfrontens og nordvietnamesernes styrker, men det står for mig som et citat af en amerikansk talsmand. Jeg husker også, at der blev talt om de amerikanske aggressorer, og det var så vidt jeg husker et citat af en talsmand for krigens modsatte side.

Talsmænd er jo nogle underlige størrelser. Forleden aften bragte TV's Hori-sont udtalelser af den sydvietnamesiske befrielsesfronts talsmand i København – han som Johannes Møllehave i sin TV-anmeldelse i Politiken med en henvisning til professor Joachim Israel betegnede som »længe fortiet«. Sandheden er vel, at professor Israel bebrejdede TV, at det »fortav« den officielle åbning af befrielsesfrontens »informationskontor« i København. Jeg ved da, at TVA tidligere og senere har omtalt det. Alle journalister ved, at intet er så trist og ligegyldigt som officielle åbninger.

Den pågældende talsmand informere-

BREVE OG KLIP

de ikke på nogen måde i den nævnte Horisont-udsendelse. Han afleverede en række fraser og skældsord. Det var korrekt citat at viderebringe dem, som de blev sagt, ligesom det er korrekt citat at viderebringe, at en amerikaner kalder nordvietnameserne »fjenden«. Dermed har den, der citerer, ikke taget stilling.

Det er efter min opfattelse korrekt at betegne de sydvietnamesiske styrker, der er allierede med amerikanerne, som »regeringstroppe«, selv om der også eksisterer en sydvietnamesisk befrielsesregering med repræsentationer en række steder i verden. Man kan næppe tage fejl, med mindre man vil. Man kan godt diskutere, om regeringen i Saigon er en egentlig regering efter vore kriterier, men så kan man også diskutere, om Den øverste Sovjet er et parlament efter vor målestok. Vi er vel normalt enige om, at den er Sovjetunionens parlament.

Man kan videre diskutere, om det er rigtigt at kalde befrielsesfrontens og Nordvietnams styrker kommunister, idet næppe nogen kan hævde at have gransket alles overbevisning, men de fleste vedstår normalt, at de er kommunister, så det kan ikke være helt galt. Og det er ikke nødvendigvis ment som et skældsord.

Man kan vedtage at kalde alle, hvad de kalder sig selv. Derfor benævner Ritzaus Bureau, TVA og de fleste aviser også partisanerne og guerillaerne i Sydvietnam som befrielsesfronten. Men holder man reglen, må man ikke kalde amerikanerne aggressorer. For det gør de ikke selv.

I øvrigt: er partisaner og guerillakæmpere nogen, man er for eller imod? Under anden verdenskrig var det heltebetegnelser. Er de ikke ret neutrale nu? Kendetegner en krigsteknik?

Det er rigtigt, at nyhedsmedier i det lille Danmark er ret afhængige af udenlandske nyhedsbureauer – herunder amerikanske – hvad angår dækningen af Vietnam-krigen. Men selv amerikanske nyhedsbringere er principielt upartiske og skriver blot »fjenden«, når det er et citat, eller når der er tale om en skildring af amerikanske soldaters oplevelser – når skribenten og læseren skal prøve at sætte sig i soldatens sted.

Nogle af de samme bureauer – ikke

de amerikanske, men det franske Agence France Presse og det tyske Deutsche Presse Agentur – er Ritzaus Bureaus og TV-Avisens vigtigste kilder fra Nordvietnams og Kinas hovedstæder, Hanoi og Peking. Og disse korrespondenter bringer den ene side af sagen, mens korrespondenter i Saigon bringer den anden. Og hensynsløst afsiører amerikanske fejl og overgreb, når sådanne sker.

Jeg er da sikker på, at seere og læsere selv kan tænke og forstå. Og at de kan høre forskel på et citat og en direkte oplysning.

Kostskolernes hus

Herlovianeren bliver stadig mere udbredt. Med jubel i stemmen kan vi meddele, at bladet nu også kommer med ujævne mellemrum til Vanløse, – ovenikøbet til en af vore kolleger fra Stenhus! Opildnet af bladets indhold skriver han:

Jeg har netop modtaget det sidste nummer af »Herlovianeren«, hvor Lenart Konow under overskriften »Refleksioner post festum« fremkommer med et oplæg til generalforsamlingen. Konow nævner, at Stenhussamfundet pr. 1. januar flyttede sine frokostmøder fra Grand Café til restaurant Brønnum, og hvis det kan have Deres interesse, kan jeg meddele Dem, at i modsætning til frokosterne på Grand, som nemt løb op til kr. 30–35, nu helt er i deltagerens egen hånd, hvor meget frokosten skal koste, idet der på Brønnum serveres smørrebrød efter eget valg til normal pris, således at en frokost kan holdes inden for kr. 10–25. Vi har fået stillet een af Brønnums fire hyggelige »stuer« til rådighed med egen servering og smørrebrødskarusel, og har således fuldt ud opnået den form for frokost, som tjener medlemmerne både i praktisk og økonomisk henseende bedst. At dette desværre hidtil ikke har betydet nogen nævneværdig stigning i deltagerantallet, kan kun beklages.

I artiklen nævnes også tanken om et klublokale, og jeg skal da ikke undlade at nævne, at samme tanke også ofte har været nævnt i Stenhussamfundets bestyrelse, men med den idé eventuelt at eta-

blere et Kostskolernes Hus i stedet, eftersom det vel må anses som temmelig vanskeligt for de enkelte foreninger at lave egne klublokaler. Dette blot nævnt som et muligt idégrundlag, som kunne danne baggrund for et samarbejde de forskellige skolesamfund imellem for at dække et tilsyneladende udstrakt ønske blandt alle.

Niels Akselbo,
stud. jur.,

Aaløkkevej 29, 2720 Vanløse.

Fjernsynets principper

Rektor Poul Kierkegaard har gjort indsigelse mod nogle optagelser, som tv's kulturafdeling har optaget på skolen. Desuden har han krævet at se det færdige resultat, før udsendelsen bringes i tv. Chefen for tv's kulturafdeling, Werner Svendsen, siger til Information, at det er en betænkelig forhåndsklausul, der strider mod alle journalistiske principper.

Chefredaktør Kaj Dorph-Petersen, Alt for Damerne, der selv har været elev på skolen, skriver i Information, at rektors holdning må ses i sammenhæng med, at det er nærmest umuligt at få tv til at bringe en korrektion af udsendte fejl, og fortsætter:

Vanskelighederne omkring denne tv-optagelse skyldes, så vidt jeg kan skønne i høj grad de kedelige erfaringer fra en tidligere tv-udsendelse om Herlufsholm. Der medvirkede jeg blandt andet, fordi jeg engang har gået på skolen. Optagelsen foregik på mit kontor, intervieweren blandede sig ikke i, hvad jeg sagde, men erklærede til slut, at det var mægtig godt – og lige, hvad han gerne ville have. Da sagen nogen tid efter kom på skærmen, var min beretning klippet ud i tre-fire stykker – og samtidig var den skåret til, så den alt dominerende hovedvægt kom til at ligge på de passager, der var negative over for Herlufsholm.

Når man har erfaret den form for tv-journalistiske principper, ville det være betænkeligt ikke at sikre sig på forhånd!

(Morgenavisen Jyllands-Posten,
15/10-69)

BREVE OG KLIP

Gud fri os arme sjæle

»... han for hen til førnævnte dipel og stak ham en lussing, gik derefter tilbage og mad Fadervor som om intet var hændt. Men ikke nok med det. Efter at have bedt Fadervor gik han atter til synderen og slog ham to gange med flad hånd i hovedet og med knyttet hånd i maven så diplen tumlede baglæns ind i kirketænken. Atter fulgte Rektor med og slog endnu engang, hvorledes så jeg ikke, men efter sigende var der iblandt slagene ét med knyttet hånd på hagen. Desuden skal han også have sparket ham!«

Referat fra en konkurrence i fribrydning? Nej, citat fra Herlufsholms nye skoleblad »Obs«, der på denne frimodige måde rejser spørgsmålet om Rektor har lov til at foretage korporlig afstraffelse i kirken. Artiklen, der tager sit udgangspunkt i en aktuell episode med »snakkeri« under morgensang, er meget betegnende for den særdeles aktive journalistik, som de dristige redaktører har forsøgt sig i. Efter en noget svag start er »Obs« blevet et blad med mod og mening (Motto: Vi tør for Deres tier«).

I samme nummer afsløres det, at der allerede længe har eksisteret et hashproblem på Skolen. Det anslås forsigtigt, at cirka 50 procent af diplene har plejet omgang med dette eller andre stoffer, og en deipel fra 1. real (!) videregiver sine surt erhvervede erfaringer: »... jeg tog min cykel og kørte mod Nold, hvor jeg skulle træffe en pige. Allerede på vej over broen mærkede jeg at mine arme blev følelsesløse og at lyset forekom mig meget uvirkeligt samtidig med at det skar mig i øjnene. Senere begyndte jeg også at slingre kraftigt og miste kontrollen over min krop. Jeg var sgu heldig, at der ingen trafik var...«

Nu ville det imidlertid give et forregnet billede af Skolen hvis man tror, at en klam hash-tåge har sænket sig over Den gamle Stiftelse, eller at Rektor egenhændige og systematisk forsøger at ned-sætte klassekvotienterne. For at dele os' og vind lige skriver en af redaktørerne således med salvelse i blækket om ungdomsoprøret: »De fleste ældre vil gerne

lytte til os, men de erindrer en tid, hvor der for alvor blev kæmpet med hårde magtmidler og ønsker derfor ikke, at vi skal forledes til samme midler«.

Endelig bør det nævnes, at »Obs« også indeholder en mode-rubrik, som simpelt hen er forrygende morsom. Hvorfor skulle der »importeres« piger til Herlufsholm før man fandt på at orientere de sløve diple om »denne søde lille kjole i angorauld med bindebælte, som vi syntes ville være glimrende at have hængende i klædeskabet, netop med henblik på forårsgarderoben som den helst må se ud i år«?!

På grund eller på trods af dette kuri- osum er bladet afgjort det bedste forsøg i nyere tid, og man kan kun beklage, at skoleblade på Herlufsholm erfaringsmæssigt har samme levetid som en af hærens snigpatruljer i krigstid.

Abonnement kan tegnes hos Chr. Brøndum, Herlufsholm Skole, 4700 Næstved.

Kostskolerne under debat

De danske kostskoler er i nogen grad gået ram forbi i debatten om undervisningsinstitutionerne, der ellers har ramt hele skalaen fra folkeskolerne til universiteterne. Og det er tilsyneladende meningen, at i hvert fald en af kostskolerne fremdeles skal holdes uden for al anden presseomtale end den rosende.

Affæren, hvor rektor Kierkegaard smed et TV-hold ud fra Herlufsholm, fordi han ikke kunne få lov at beskære udsendelsen efter behag, er det seneste eksempel på kostskolernes uvilje mod at lade offentligheden få et indblik i denne specielle undervisningsform, der også er en livsform.

Information er i dag i stand til at berette om en del af baggrunden for rektor Kierkegaards krav om at censurere udsendelsen, før den kommer på skærmen.

Den væsentligste årsag er skolens elevtal. Herlufsholm kører med tomme pladser og værelser, og da en kostskole også er en forretning, ville en TV-udsendelse der gav et kritisk reportagebillede af

skolen, måske ikke virke befordrende på fornyet tilgang.

Da det ydermere var forfatteren Sven Holm ('58), der har slidt Herlufsholm-habitten i fem år, som stod for udsendelsen, var det med føje, at rektor frygtede et ubesmykket fjernsynsbillede af forholdene. Efter fem års ophold kender Holm også de sider af kostskolelivet, som måske ikke egner sig som anbefaling.

Rektor Kierkegaard, der ikke ville udtale sig om sagen til Information, siger til Ekstra Bladet, at der ikke bliver nogen udsendelse, med mindre han og hans medarbejdere får lov til at korrigere resultatet. TVs kulturafdeling kan naturligvis ikke acceptere et sådant brud på den journalistiske frihed, og resultatet af hele historien bliver formodentlig, at TV har spildt en del tid og penge på en udsendelse, der aldrig bliver vist.

(Information 11/10/69)

Kulturpolitik og Grønland

På Knud Rasmussens Højskole i Holsteinsborg har en række af Grønlands fremtidsproblemer været til drøftelse i en 10-dages konference arrangeret af Grønlands Landsråd. Blandt emnerne var også det grønlandske sprogs fremtid, og diskussionen herom tog sit udgangspunkt i et indlæg fra Mongens Boserup ('28).

Vi gengiver et par afsnit: Ingen vil nægte, at der er et kulturproblem, en kulturkrise i Grønland. Men al debat om denne krises natur forplumres, fordi man ikke gør sig klart, at der findes to vidt forskellige slags samfund i Grønland. Prøver man at drøfte det grønlandske kulturproblem (i ental), så ender man snart i en »dialog mellem døve«; den ene fremsætter en sprog- eller kulturpolitisk påstand og har det moderne Godthåb i tankerne; den anden siger forbitret imod, idet han tænker f.eks. på bygden Sarqaq, kendt fra Christian Krygers udsendelser i det danske fjernsyn.

Skal vi komme videre i diskussionen, må vi holde fast ved det udgangspunkt,

BREVE OG KLIP

at der til de to forskellige samfund i Grønland svarer to forskellige kultur- og sprogproblemer.

Skellet mellem de to slags Grønland-bysamfundet og fangersamfundet – er meget skarpt, uden jævne overgange. Man kan sige, at omkring 75 pct. af den grønlandske (d.v.s. den i Grønland fødte) befolkning utvivlsomt hører bysamfundet til, medens ca. 15 procent lige så utvivlsomt hører til i det traditionelle fangersamfund. Tilbage er så en rest-gruppe, vel i det højeste 10 procent, der lever under vilkår, som ikke kan henføres til en af disse to typer.

Kulturproblemet i det traditionelle samfund skal slet ikke behandles her. Alt det følgende angår alene de bymæssige samfund, hvor som sagt de 75 procent af befolkningen er at finde.

En marsbeboer, som kom svævende ned over Grønland for at iagttage dette grønlandske bysamfund »fra oven«, ville vel aflægge en rapport som denne om det mærkelige land:

Befolkningen synes at falde i to skarpt adskilte dele. Den ene del, som omfatter omkring de 90 procent, udfører det hårde, kropslige arbejde – på havet, i fabrikkerne, i havnene o.s.v. – og det ser ud til, at de overalt har den underordnede, adlydende rolle. Disse folk taler et sprog for sig.

Den anden befolkningsdel, altså de resterende ca. 10 procent, har underligt flade kinder og fremspringende næser. De har stort set det arbejde, som kan udføres siddende. De taler et helt andet sprog, langt mindre velklingende end flertallets. Det ser ud til, at det er dem, der udsteder ordrerne over hele linjen. Men det er tydeligt, at kun et ganske lille mindretal behersker begge sprogene og således er i stand til at formidle en nødtørftig kontakt mellem de to grupper.

Godt ord igen?

Det er altid sjovt, men aldrig ufarligt, at være »Herlovianeren«s korrespondent på Den gamle Stiftelse. Denne gang går det ud over Jens Normann Jørgensen ('70):

Jeg vil gerne rette et par spørgsmål til Jens Normann Jørgensen, vedrørende

den artikel han har skrevet angående Trolleballets afskaffelse i Herlovianeren nr. 1/1970.

Det drejer sig om sætningen »... men da korpset ikke eksisterer mere – det kunne ellers være sundt for visse røde elementer hernede...« Jeg vil gerne spørge, hvad Jens mon mener med udtrykket »røde elementer«. Og i særdeleshed ordet »rød«? Da jeg selv gik i 2. real, blev jeg kaldt rød, spøgende i betydningen kommunist eller af socialistisk overbevisning og synonyme ord. Men grænserne var uklare.

Hvad mon Jens mener med det i denne sammenhæng? Hentyder du til »pacifist af overbevisning« eller langhårede elever, »Hippier« og hashrygende? Forstås ordet i den første betydning, er udtrykket ikke velvalgt. Pacifisme er en ideologisk holdning til krigsførsel eller anden militær virksomhed, og har intet med en persons politiske overbevisning at gøre. F. eks. kan en socialist godt være nødt til at anerkende vort militær, og et medlem af KG bryder sig måske ikke om krig, etc. Hvis du forstår ordet i betydningen »hippie« og »langhåret«, måske hashrygende, så er brugen også uheldig. Argumenterne er parallelle med de forrige. Måske synes du bare, at nogle af de langhårede elever, »slapsvansene« ville have godt af en lang løbetur eller lidt stram exercits? Jeg synes ellers, at der er nok disciplin på skolen!

Finn Helmer-Petersen ('68).

Vi oser ikke!

Tidligere medlem af den radikale gruppe i Københavns Borgerrepræsentation, kommunalrevisor F. A. Milo ('17), anstiller med eksempler fra København betragtninger over vilkårene for den ikke-motoriserede borger i byerne og advarer mod den nuværende trafikpolitik, der er forældet, fordi man trods alt har overført bestevogne-status på bilerne.

Man kan nogenlunde regne med, at der en gang om måneden bliver proklameret en ny stor trafikplan for København. Jeg taler ikke om de små gade-reguleringer, der går ud på at fjerne cykelstierne og indskrænke fortovene. Det er blevet hverdagskost. At cyklisterne

finder sig i de vilkår, der efterhånden bydes dem, forbavser mig. Hvis jeg ikke på grund af alder for længst havde opgivet at køre på cykel i København, ville jeg med glæde deltage hvor 10.000 cyklister samles i en kæmpedemonstration – det er jo tidens politiske udtryksform.

Herlufsholm – En parantes!

Forfatteren Sven Holm ('58) mener at Herlufsholm er en parantes i det danske samfund. At Skolen bestemt ikke har været en parantes i hans eget liv, demonstrerer han i Berlingske Aftenavis' kronik 23/8/69, hvor han atter går til angreb:

I de fire rasende år, hvor både oplevelsen af at skrive og eksistere var meget ekstatiske, boede jeg på en gammel borg, et indelukket, en parantes i den danske verden. Det var en skole, hvor man havde samlet et par hundrede hankønsvæsnere, som man opøvede i tidligere århundreders discipliner – moralsk, socialt, intellektuelt og emotionelt. Skolen var fuldstændig lukket udadtil – ikke kun gennem forbud (selv om der var mange af dem), men meget mere effektivt gennem fordomme: den stedlige befolkning stod langt under skolens disciple, verden udenfor var langt mindre vigtig end den traditionsfyldte verden indenfor, det selvbeskyttende blev understreget af skolens korps, et lille løjerligt hjemmeværn, der skød med skarpt på roemarkerne og som i tilfælde af krig – sagde man – kunne præstere et første værn af den gamle skole. Denne borg vil jeg tillægge en stor del af skylden for mit besvær med at finde ud af i hvilket århundrede, jeg levede. Men samtidig var skolens disciplin ikke hvad man kunne ønske, og det var netop det, jeg ønskede. Reglerne var i forfald ligesom i meget gamle fyrstendømmer, hvor hver mand bærer loven i sin egen krop og derfor pludselig kan føle illusionen af frihed. Det gav mig en masse lejlighed til at gøre, hvad der passede mig. Mit syttenhundrede- og attenhundredetaliv blev henlevet på Herlufsholm: den galante og den romantiske periode, men samtidig et åndeligt liv i kulgruberne hos en gammel, provinsiel overklassekultur.

Otto Irminger Kaarsberg

*Højesterets præsident –
formand for*

Herlufsholmfonden

26/11 1894 – 30/5 1970

Otto Kaarsberg gik i 7. klasse, da jeg var unge. Han var altid hjælpsom og venlig mod os små. Det forlød, at han havde alle tiders rekord i at blive liggende længe i sengen om morgenen og alligevel nå spisesalen fint beregnet, netop i det sekund Willesten var ved at smække døren i.

Det lykkedes altid Kaarsberg at få foden imellem, mase døren op og holde den åbent til den sidste efternøler var kommen, frelst igennem. En lille ting måske, men karakteristisk for ham, at han ikke nøjedes med at bjærge sig selv, men også tænkte på os andre.

Kaarsberg var allerede på skolen kendt som et ualmindelig godt hoved. Han fik naturligvis udmærkelse til Studentereksamen. I sin studentertid gjorde han ivrig tjeneste i Akademisk Skyttekorps, hvor han avancerede til officer. Under krigen sluttede han sig til modstandsbevægelsen, men uhyre beskeden som han var, brød han sig ikke om at tale om det.

Kaarsberg var meget uformel. Der var vel nok dem, der havde lidt ondt af, at han i al slags vejr cyklede fra sit hjem i Hellerup ind til Højesteret – altid i bar figur. Som ung sekretær i Justitsministeriet var han en tid konstitueret som vicefængselsinspektør ved Horsens Tugthus, hvor han blev uhyre populær på grund af sit ligefremme væsen og sin specielle evne til at omgås alle slags mennesker. En fange, der kaldtes »2 x 16«, fordi han to gange var dømt for mord, korresponderede han med i flere år. Da Kaarsberg kom ind i Højesteret, fik han en

varm lykønskning fra sin ven, der bad om at få overladt hans cykel: Da De var i Byretten, gik det nok an, at De anvendte dette befordringsmiddel, skrev han, da De kom i Landsretten, var det betænkeligt, og nu, da De er kommen i Højesteret, er det jo helt udelukket.

Det fortæller, at Kaarsberg svarede: Næstefter min kone vil jeg nødigst undvære min cykel.

Blandt kolleger havde Kaarsberg ikke ord for at høre til typen på de sprænglærde, videnskabeligt arbejdende jurister. Når han blev Højesterets præsident, topstillingen inden for den danske juridiske verden, var det mere på grund af hans sunde dømmekraft, hans enestående fine personlighed, hans medleven i alt, hvad der rører sig i tiden, og ikke mindst den kultur baseret på opdragelse og milieu, som virkede så charmerende på alle, der kom ham nær. Jeg har ofte tænkt på, at man aldrig hørte ham udtale sig nedsettende om noget menneske. Drillierier, spydigheder og sarkasmer lå ham fjernt. Hans syn på sin dommergerning har han givet udtryk for i sit valgsprog, der kranses hans våbenskjold, ophængt i Frederiksborg Slots Kirke:

Audiatur et altera pars

Som Herlovianer var Kaarsberg trofast som få. Han svigtede aldrig en 14. januar eller en generalforsamling. Han var derfor selvskreven som formand, da Herlufsholmfonden blev oprettet i 1962 med det hovedformål at indsamle midler til skolen i anledning af 400

års jubilæet. Vi, der har haft den lykke at sidde i denne bestyrelse, vil med vemod tænke tilbage på de mange møder, der holdtes dels i Højesteret, dels i hans hyggelige hjem i Hellerup. Som i alt, hvad han påtog sig, gik han med megen alvor op i dette hverv, og når indsamlingen gav så smukt et resultat, skyldes det ikke mindst hans autoritet og mange forbindelser. Men når arbejdet var overstået, kom de rige stunder, da han folde sig ud som en uforlignelig og underholdende vært. Han var en livsnyder, der satte pris på et godt glas vin og forstod at goutere en udsøgt cigar. Så lukkede han op for sit udtømmelige fond af anekdoter, omhyggeligt samlet i hans otium under flittige historiske studier, hvori hans oldefar, admiral C.L.C. Irminger, Fr. VII's lærer og ven, spillede hovedrollen. Hans mor var barnebarn af Bournonville, og Kaarsberg yndede at dvæle ved minderne om det rige kulturliv, der satte sit præg på »byen inden for voldene« i forrige århundrede.

En smuk junidag blev Otto Kaarsberg begravet fra den yndige gamle Tybjerg Kirke ved sin elskede hustrus side – kun få skridt fra den hyggelige gartnerbolig, der i en årrække havde været hans sommerhjem, og hvor den nu hvidhårede Excellence syslede med plejen af sine udsøgte roser. Fra den ærværdige teglklædte hvidkalkede mur, der danner gravens hovedgærde, er der en milevid udsigt over det ægte sjællandske landskab, der i perioder dannede rammen om hans og hans nærmeste forfædres liv. Histovre ligger Skelby, hvor hans far, den navnkundige kirurg, professor Johannes Kaarsberg og hans onkel, den bramfri Sorødoktor Hans Kaarsberg (læs hans memoarer!) tumlede sig i den gamle præstegård, inden de kom på Herlufsholm. Man skimter Fensmark og Holmegårds Mose, og længere mod vest har Susåen, den minderige, sit udspring fra Bavelse Sø, hvorfra den snor sig langs enge og skove mod Herlufsholm, det sted, hvis navn igennem et langt liv stod indskrevet i denne ædle og trofaste Herlovianers hjerte.

Leif Berg ('19)

TORBEN V. KLEIN (R'35)

Intern transportmateriale
Lager- og fabriksrationalisering

HOLBERGSGADE 26 - 1057 KØBENHAVN K
TELEFON BYEN 5958

Parfumerie Lichtenberg

M. Cruse ('22)

Værnedamsvej 17 - Vester 4685
Østerbrogade 150 - Øbro 6156
Gl. Kongevej 140 - 21 24 78

(IV'23)

KNUD LINDBERG $\frac{1}{2}$

L Y S
KRAFT
VARME

FABRIK FOR KVIKSØLVAFBRYDERE OG
NEONANLÆG - GLASBLÆSERI

Islevdalvej 200 - 2610 Rodovre
Telefon (01) 94 38 00

DELFOL

Overkirurg K. H. Køster ('27) døde den 5/6-70. Formanden for Den almindelige danske Lægeforening, overlæge Jens Larsen, har i Ugeskrift for Læger skrevet nedenstående mindeord, som Herlovianerens redaktion er taknemmelig for at måtte gengive i uddrag:

Karl Henrik Køster er ikke mere. I dagene 28.—31. maj 1970 samledes de nordiske hovedbestyrelser til møde i Ebeltoft med henblik på gensidig orientering, især om uddannelsesproblemer. Mandag morgen fandt man Køster i sit gastro-enterologiske laboratorium; det fremgik, at han havde arbejdet intenst med de problemer, der stod hans hjerte nærmest. Han døde den 5. juni midt i sit arbejde for den kommende gastro-enterolog-kongres og i sit arbejde for Den almindelige danske lægeforening.

Karl Henrik Køster var et rigt udstyret menneske. Han var født i overlægehjemmet i Næstved, moderen var finne, og også det skulle komme til at præge ham i hans kærlighed til frihedsbegreberne. Han blev student fra Herlufsholm i 1927, fik sin embedseksamen i 1934, blev speciallæge i kirurgi i 1947. I 1957 blev han overkirurg på Bispebjerg hospital, og fra 1960 og til sin død var han intenst optaget af lægestandens organisatoriske problemer.

Køster fik sin første uddannelse i provinsen. Hans tilknytning til overlæge Rasmus Christensens afdeling i Fåborg betød meget for ham — en sygehusafdeling, der dengang som senere var højt estimeret som uddannelsessted. Han kom til Bispebjerg hospital 1939, men karrieren blev her afbrudt af hans store indsats i modstandsbevægelsen, og i særlig grad er hans navn knyttet til hjælpeaktionen for 2000 danskere, som på grund af race eller tro blev udsat for forfølgelser. Han måtte forlade Danmark, var i Sverige en kort tid, kom med et militær-fly til Storbritannien og kom som major i Royal Army Medical Corps med under invasionen op gennem Europa, og først i 1946 kunne han vende tilbage til arbejdet på Bispebjerg hospital igen.

De følgende år prægedes af hans store indsats inden for opbygningen af militærlægelige og katastro-

femæssige opgaver. Han kastede sig over gastro-enterologien, var den første herhjemme, der forstod at samle kirurgisk, medicinsk og anden ekspertise i et fælles arbejde for gastro-enterologien. Han fik sit eget laboratorium, og for kun få uger siden kunne han glæde sig over at se dette udbygget, og han ventede sig meget af den internationale gastro-enterologiske kongres i København i sommer.

Hans vidtspændende interesser, hans flid og hans dygtighed gjorde ham til medlem af utallige nationale og internationale selskaber, og på hans 60 års fødselsdag blev han på sjælden vis hædret af talrige kolleger med oprettelsen af Hans Henrik Køster Lecture Fund, og samtidig blev udgivet et festskrift, der i sjælden grad har formået at skildre Køster, som vi har set ham fra studenterårene og op til hans modne alder. Dette festskrift tegner Karl Henrik Køster, som vi har kendt ham.

Køster var et fristend menneske i den betydning, at han på ingen måde følte sig bundet af egen position eller akademikerindstilling. En sen aften for et par måneder siden kom han og jeg i en langvarig debat om mennesketyper, vi havde mødt — for hans vedkommende i de år, hvor han var i England og beskæftiget i den britiske hær. Hans beundring og respekt for det enkelte menneskes indsats var stor. Vi lovede hinanden at finde lejlighed til at udveksle erfaringer om mennesker, vi havde mødt under særligt vanskeligt vilkår — dette møde kom vi ikke til at opleve. Køster var et menneske af et sjældent stort format, rigt facetteret, et menneske, som ikke lader sig måle med gængse metoder — og slet ikke med et simpelt alenmål.

Hovedbestyrelsen følte sig beriget af samarbejdet med Køster, han voksede med opgaverne og savnet af ham vil blive føleligt. Vi føler med alle Køster's nærmeste, men lægestandens savn er stort. Vi vil mindes Køster som den intellektuelle, den inspirerende person, den dygtige læge, den gode forsker, og vi vil mindes ham som den gode læge, som gav så unådelig meget til andre.

Æret være Karl Henrik Køster's minde!
J. Larsen.

Reglementet
paragraf 1: Ingen
beboere kan mod-
tage besøg af det
modsatte køn
udover indenfor
»åbent-hus«
perioder...

Det mest apatiske...

UNIVERSITY OF GEORGIA
Stiftet i 1785 som det første statsuniversitet i U. S. A.

g

E N S Y N E T

Fra syv til tre på de
lange, mørke
gange høres latter
og et drævende
sprog...

De gamle kommer
slæbende med
børn, hunde, kone,
onkler og tanter...

Den hjemvendte redaktør, nu medredaktør af »HERLOVIANEREN«, Erik Svarre ('65), der det sidste år har studeret på University of Georgia i U. S. A. giver her et eksempel på, hvor lille verden er...

17 timer.
12 timer plus tidsforskel.
Det kunne ikke være anderledes.
Eller kunne det?

Jeg stillede spørgsmålet, da jeg med mine to kufferter ved hånden vandrede ned ad fortoveret på University of Georgias campus (alt for langt at gå) og pludselig opdagede sirligt skrevne navnetræk i stenene; da jeg entrede mit dormitory og en lugt af renhed slog mig i møde.

Hele følelseskomprimatet, som vi alle kender det så godt fra, når vi efter ferien vendte tilbage til skolen, sovesalen, kammeraterne... blev med ét udløst i mig.

Jeg havde før jeg for første gang indlod mig på jetalderens eventyr fået fortalt, at det greb forstyrrende ind i tidsfornemmelsen... som en tidsmaskine!

Havde SAS og Delta i al hemmelighed opfundet en sådan og benyttet mig som forsøgskanin?

Efter kort tid blev jeg mere og mere overbevist om, at det måtte de have gjort, og da jeg nu erfarer, at man overvejer at optage piger som kostelever på Herlufsholm, har jeg ingen tvivl mere efter ræsonnementet:

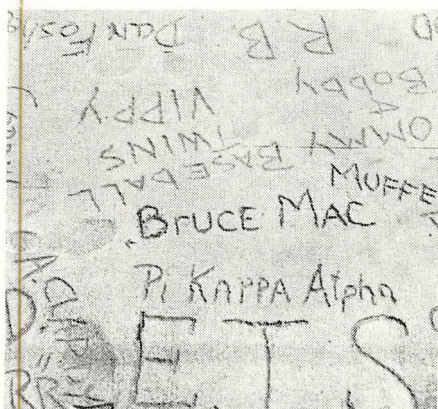
Piger er der her, altså er jeg også bragt frem i tiden, altså er det en tidsmaskine.

Sovesal

Jeg er på min sovesal, Morris Hall, hvor jeg er stuvet sammen med 125 andre drenge og deler værelse med en belgisk jurist på fjerde sal:

Om morgenen er der trængsel i forhallen, hvor »husmor'en« eller en af »husassistenterne« kl. 10 bringer posten ind.

GENSYNET

NAVNEINDSKRIFT
Gensyn i fortovet

Et brev fra en søster,
et fra en moster,
et fra den fjerne by,
drømmen starter på ny.

Fra syv til tre, på de lange, mørke
gange, høres latter og et drævende sprog,
som stammer fra de sor... rengøringsper-
sonalet, rekrutteret fra universitetsbyen
Athens Harlem.

Reglementet paragraf:

»Ingen beboere kan modtage besøg af
det modsatte køn udover indenfor
»åbent hus«-perioder.

Og så videre...

FOOTBALL
Samlede - også i fritiden

Traditioner

Jeg er ved universitets i fysisk og spiri-
tuel forstand mest samlende begivenhed:
football. Det foregår på Sanford stadion
(60.000 siddepladser), hvor »Georgia
bulldoggene« og »Kentucky vildkattene«
gør arvefjendskabet op i »hjemkomst-
kampen«.

- »Køl kattene af hunde«
- »Til helvede med Kentucky«
- »G-E-O-R-G-I-A, Georgia«.

I pausen vandrer den kommende af-
gangsklasse iført sorte stetson hatte i
række rundt på banen i løftet stemning
tilsyneladende frembragt af andet end
den spændende kamp.

»En smuk tradition« skrev redaktø-
ren for universitetsavisen i sin leder.

Samme kommenterede de gamles
»hjemkomst« sålydende for mig: »De
kommer slæbende med børn, hunde,
kone, onkler og tanter, og så går de ind
på værelserne, hvor de i sin tid boede,
for at se om noget er ændret. Det er
gribende«.

Camus

Jeg er på camus den 15. oktober 1969,
mindedagen for de faldne i Vietnam,
hvor en lille skare af universitets 20.000
studenter er rykket ud (University of
Georgia er det mest apatiske i den syd-
østlige hemisfære, siger velinformerede)
»VI STØTTER VORE MÆND I VIET-
NAM«

»TILBAGETRÆKNING ØJEBLIKKE-
LIG«.

Førstnævnte kategori findes foran et
»brødrehus« - det forsøgende alternativ
til sovesalene om man vil. Dets beboere
siddet på terrassen i gyngestole, vippende
i takt med militærmusik fra grammofon.

»Brødre fra andre huse er mere aktive
og opfører det gamle sydstatsnummer
med at »vise« Confederationsflaget i ny-
instudering. De kører rundt i bil med
det flagrende ud af vinduet.

»Freds-folkene« har samlet sig foran
»studenterforeningsbygningen«, hvor et
tidligere kvindeligt senatsmedlem taler,
alt imens to mænd i hvide frakker med
fotografiapparater, udfører deres job for
arbejdsgiver Edgar Hoover.

Højtaleren er i uorden, men i et mere
intakt øjeblik høres: »Jeg stemte imod
såvel amerikansk deltagelse i første som

anden verdenskrig«, hvilket får bifald
til at rejse sig.

Jeg er i forhallen til en sovesal, hvor over
1.000 piger bor i ni etager - 70 procent
er kommet hertil, i første række, for at

BLONDINE
Nr. 1 i skønhedskonkurrencen

finde »ham«, eller som modstandere af
universitet som ægteskabscentral udtryk-
ker det: »For at få ders frue-eksamen«.

Den omstændighed sætter selvsagt
»dating-frekvensen«, som hyppigheden
af mødet pige-dreng kaldes, i vejret,
(University of Georgia) benævns af
nogle »festskolen« med hentydning til
denne aktivitet).

Det er »dating-tid« nu, og

Betty,
Deddy,
Gwen,

Lynn - - -

strømmer ud fra elevatoren iført øjne-
faldende ens påklædning: panty subsidi-
ært mini, rede til mødet med den mulige
»ham«, der sidder vendtende foran fjern-
synsapparatet, hvor et »budskab« netop
afslører: »Blondiner har mest fest«.

**Dagbladets
Bogtrykkeri
Køge**

Køge (03) 65 07 01

Gratis for alle russer:

RUSMODTAGELSE

Fredag den 2. oktober kl. 19.00 afholder Herlovianersamfundet sin traditionelle rusmodtagelse, som atter i år findes sted i »Tattersal« (Skovriderkroen) i Charlottenlund.

Pris for deltagelse (inclusive middag m.m.) 65 kr. Russer gratis og de 8 yngste årgange halv pris.

Påklædning: tvangfri.

Tilmelding snarest muligt til Jan Trier ('58) på telefon (01) 14 32 36.

P E R S O N A L I A

REDIGERET AF FLEMMING TOLSTRUP . STRANDVEJ 132 . 2900 HELLERUP

I en artikel i Næstved Tidende om Brønshøj Kirke omtales en mindetavle for biskop *Jesper Brochmand* ('1601). Han var hører på Herlufsholm 1601-1603 og dens 11. rektor 1608-1610.

T. V. teatret udsendte i december Arthur Schnitzlers Anatol i en oversættelse af forfatteren *Peter Nansen* (VI'1878).

I ugen før Anatol udsendte radioen to gange »Hvad skovsvønen gemte« af forfatteren *Palle Rosenkrantz* (V'1884).

Næstved Tidende bragte i april en artikel om forfatteren *Franz von Jessen* (II'1884) i anledning af 100 års dagen for hans fødsel.

Departementschef *Erik Dreyer* ('10) er genudnævnt som formand for byudviklingsudvalget for Københavnseggen.

Toldkontrollør *Arthur Nielsen* ('14) fortæller, at han trak sig tilbage fra det kinesiske søtoldvæsen i 1949, siden drev forretning i Toronto i Canada og efter 1968 lever som emeritus. Han deltog i sin årgangs 55 års fest på Herlufsholm, Mogenstrup Kro og Rødvig Kro.

Fhv. kommunalrevisor *Anton Milo* ('17) skrev Politikens kronik den 2/3 1970: Vi oser ikke af benzin, men vi er også borgere, hvori han betegner Københavns trafikpolitik som forældet.

Landsretssagfører *Erik Damgaard* ('17) er blevet ridder.

Dr. techn. *Jørgen Mygind* ('18) har trukket sig tilbage som brandchef for Frederiksberg brandvæsen.

Sognepræst *Ejner Rischel* ('18) har taget sin afsked med udgangen af august 1970.

Lektor *Luja Balslev* ('19) har taget sin afsked fra Sorø Akademi med udgangen af juli 1970. Da han i 1965 fratrådte som akademiets bibliotekar, blev et maleri af ham hængt op i bibliotekets læsesal; det er malt af Knud Raaschou-Nielsen, søn af akademiets tidligere rektor Henrik R.-N., der var hører på Herlufsholm 1896-1911.

- '29

Fhv. politimester *Thomas Beckett* ('21) er blevet ridder af 1. grad.

I Vecko Journalen nr. 19, 1970, skriver forlagschef *Adam Helms* ('23) om den norske videnskabsmand Thor Heyerdahl og mindes, at det var under et besøg hos ham, at han kom morgenfrisk ud i køkkenet, overså en åben lem og dalede to meter ned i kælderens med det resultat, at han skadede sin hage »så illa... att jag senare tvingades anlägga skägg för att skyla ärren.«

Overkirurg, dr. med. *H. C. Jensenius* (IV'21) er blevet professor ved Odense Universitet.

Fra sin rejse til Australien hjembragte læge *Ove Høegh-Guldberg* ('24) en betydelig samling sommerfugle og andre insekter til Naturhistorisk Museum i Århus.

Direktør, læge *Axel Schleisner* ('25) er fratrådt som medlem af Sundhedsstyrelsens medicinudvalg.

Civilingeniør *Anker Lund* (IV'25) er blevet direktør i Irsk Cement Limited.

Fhv. landsdommer *Erik Hastrup* ('28) er blevet kommandør.

Universitetslektor *Mogens Boserup* ('28) skrev kommentar i Politiken den 12/4 1970: Saltholm og luftkasteller.

Professor *Mogens Andreassen* ('29) er præsident for komiteen for den 4. verdenskongres i gastroenterologi, som afholdes i København i sommeren 1970. Den ene vicepræsident var overlæge *Karl Henrik Køster* ('27), som døde før kongressen.

Landsretssagfører *Jacob Bogb* ('29) er blevet formand for bestyrelsen for Randers Rebslåeri.

Ved studenterårgang 1929's 40 års jubilæum var højesterets-sagfører *Poul Hjerminde* formand for festkomiteen, og i festen blev han fulgt af bl. a. professor *Mogens Andreassen*, landinspektør *Jørgen Budtz* og direktør *Ernst Schaumburg-Müller*.

- '39

Kontorchef *Niels Faaborg Ottonsen* ('31) er blevet ridder.

Civilingeniør *Henning Bernhoft* ('31) er rykket op som direktør i Chr. Hansens Laboratorium.

I Rotary, Norden, for januar 1970 skrev godsejer *Gerhard Faye* (R'31) om kontakten mellem mennesker.

Chefredaktør *Arne Grum-Schwensen* ('36) er i redaktionen for månedsbladet Mad og Gæster, hvis ansvarshavende redaktør er *Kaj Dorph-Petersen* ('43).

Ambassadør i Tunis *Jørgen Ditlev Scheel* ('36) er blevet ambassadør også i Algier og Tripoli.

Civilingeniør *Mogens Schlüter* ('37) har i januar fejret 25 års jubilæum på Holmegårds Glasværk.

Advokat *Kurt Møller* ('38) er indtrådt i bestyrelsen for A/S Dansk Tiptjeneste og i præsidiet for den selvejende institution »Hærvejsmarchen«.

Forstanderen, baron *Axel Reedtz-Thott* ('39) har fået prisen »Den gyldne Tulipan« for sin indsats med Gavnø blomsterpark.

- '49

Læge *Lorenz Ferdinand* ('40) har optrådt som detektiv for at finde dem, der sidste sommer stjal vandrefalkeungerne på Møns Klint, og har foreslået vagt ved falkeleden i denne sommer.

Landsretssagfører *Agias Widding* ('41) skrev læserbrev til Politiken i november 1969: Hvad er der i vejen med dansk opera?

Professor, dr. med. *Eilif Gregeren* ('44) har fået 28.000 kr. til i samarbejde med Dansk Blindsamfund at gøre en indsats for at forebygge svagsyn hos børn, der skeler.

Komponisten *Jan Maegaards* ('44) sang »Solsorten« var med i TV-udsendelsen »Månedens sange« den 26. april.

Landsretssagfører *Jørgen Mazanti-Andersen* ('45) skrev om Praksisændring vedrørende aktionærbeskatning i revision og regnskabsvæsen for april 1970.

Efter fhv. højesteretspræsident *O. I. Kaarsbergs* ('12) død er han

indtrådt i Herlufsholm-Fondens bestyrelse.

Læge *Knud Henrik Tønnesen* (I'45) er blevet dr. med.

I anledning af kommunevalget deltog forpagter *Eigil Schack* ('45) i et »Spørg bare«-møde i Fuglebjerget.

Docent, dr. phil. *Sven Bjørnholm* ('46) har orlov fra Københavns Universitet indtil 1. september 1970.

Bureauchef *Bent Thorndahl* ('47) er blandt Politikens boganmeldere.

Ved kongefamiliens Afrika-besøg var charge d'affaires *Niels Lassen* ('49) med i arrangementet for besøget i Tanzania.

- 70

Læge *Johannes Hulgaard* ('50) og fru *Lida*, nybagt juridisk kandidat, har for anden gang i træk vundet danmarksmesterskabet i bridge.

Redaktør *Hans V. Bischoff* ('50), som var med i redaktionen for NB!, er vendt tilbage til Information.

Lektor, lic. techn. *Ole Immanuel Franksen* ('50) gæsteforelæste i Californien i sommeren 1969.

Advokat *Carl J. Clasen* ('51) er flyttet fra Kalundborg og blevet kompagnon med advokat Jens Viuff i Frederikssund.

Ingeniør *Ulrik Schack* (IV'52) er udsendt af Carlsberg Bryggerierne for at lede et arbejde i Brasilien.

Adjunkt *Gert Olsen* ('53) deltog i november i et regionalmøde på Svendborg Statsgymnasium, hvor hans medvirken i Gymnasieskolen får prædikaten: et imponerende arbejde. I sommeren 1970 er han gæsteforelæser i USA, udpeget af Undervisningsministeriet.

Jørgen Philip Sørensen ('57) har i løbet af 5 år opbygget et af Storbritanniens største vagt- og beskyttelsesselskaber og omtales i Billed-Bladet som »31-årig med 13.000 ansatte«.

Med tak til alle bidragydere, ikke mindst de faste støtter lektor Borelli-Møller og Lennart Konow ('54)

Amanuensis, cand. scient. *Sven Egil Harnung* ('58) er blevet lektor i uorganisk kemi ved Kemisk Laboratorium I under Københavns Universitet.

Forfatteren *Sven Holm* ('58) udsendte i efteråret 1959 en novellsamling *Rex*. Han nævnes blandt kultur-korrespondenterne til bladet NB!

Skuespiller *Stig Hoffmeyer* ('58) har sat »Chicago« i scene på »Svalegangen« i Århus.

Skuespiller *Mads Peter Neumann* ('58) fik en smuk omtale for sin instruktørvirksomhed på Ålborg Teater i radioens Dramatisk Forum i april 1970.

Læge *Arthur Krasilnikoff* ('60), nu filmskoleelev, har ifølge Politiken sammen med sin kone, Bakkesangerinden Lone Søndergård, startet en landsomfattende undersøgelse af befolkningens indstilling til fri abort.

TV udsendte for et år siden filmen »Ditte Menneskebarn« fra 1946, hvori *Lars Henning-Jensen* ('62) var et af børnene i »Skadere-den«.

Stud. scient. pol. *Christian Oldenburg* ('63) skrev i Politiken i april 1970 om, hvordan professorer og politikere radikaliserer forhandlingsvillige studenter.

VARIA

Lektor *Svend Juel Møller*, som i sit otium er H. C. Andersen-forsker, er af Det kongelige Bibliotek blevet udsendt til universitetsbibliotekerne i Madrid, Lissabon, Firenze og Rom for at finde, hvad de har af eventyroversættelser fra H. C. Andersens produktion.

Ønen frøken *Alice Hansen* har giftet sig og har den 1. december 1969 nedlagt sit hverv på Herlufsholm.

Rengøring og vaskeri er derefter delt, således at den væsentligste del af rengøringen er overtaget af et rengøringskompagni, medens arbejdet med diplenes tøj og vaskeriet er overtaget af fru *Lilly Braae Kristensen*, som også har overtaget oldfrueboligen.

I Herlufsholms årsskrift 1970 finder man ikke længere oplys-

ninger om diplenes forældre, kun om kostskolediplenes hjemsted.

Kaptajn *Emil V. Lassen* (V '09) har skænket Herlufsholm kirke en gammel italiensk porcelænsfigur, forestillende Den sidste nadver. Figuren, som han har fundet i USA, er opstillet på alterbordet.

Herlufsholm kirke er i øvrigt kommet i søgelyset i en artikel i Tegl nr. 3, 1969. Det omtales, at den trænger til restaurering, og at dens behov herfor må påkalde alle gode, oftervillige kræfters opmærksomhed. Der foreligger et projekt til restaureringen, udarbejdet af arkitekt *Helge Finsen* ('15), og der søges bistand til restaureringens gennemførelse fra forskellige fonds. Der er nedsat en komité i den anledning, bestående af redaktør *Sven Tito Achen* ('40), kommitteret *Leif Berg* ('19), arkitekt *Finsen*, økonomiinspektør *S. Lundgren Beck* og professor *Fl. Tolstrup* ('24). Fhv. højesteretspræsident *O. I. Kaarsberg* ('12) var med i komiteen til sin død.

Komiteens arbejde har endnu ikke givet store resultater, men menighedsrådet har bevilget penge til en ny belysning, som formentlig vil ligne den, som baron *Axel Reedtz-Thott* ('39) har ladet installere i malerisamlingen på Gavnø.

I Billed-Bladets omtale af danske godser i efteråret 1969 forekom bl. a. Rosenfeld (hofjægermester *Erik Tillisch* ('44)), Kragerup (hofjægermester *Erik Dinesen* (V '44)), Møllerup og Rohden (godsejer *Flemming Lüttichau* (VII '54)) og Tranekær (greve *Preben Ablefeldt-Laurvig* ('55)).

BRYLLUP

Sagfører *Preben Krarup* ('35) har holdt bryllup med sygeplejerske *Anne-Lise Hollænder Thomsen* og har samtidig udsendt et skrift om sin slægt, familien Juhl på Hjernerdrupgård, og sin oldemor *Jacobine Jepsen*, gift Juhl, og hendes forfædre.

Direktør *Torben Schur* (V '44) har holdt bryllup med lægesekretær *Janne Sørensen*.

Civilingeniør *Jan Jespersen* ('59) har holdt bryllup med civilingeniør *Ruzica Madjarevic*.

Stud. jur. *Wilhelm Mule Malling* ('64) har holdt bryllup med bibliotekarelev *Lotia Krasilnikoff*. Premierløjtnant *Henrik Muusfeldt* ('65) har holdt bryllup med teknisk tegner *Juul Kisum*.

DØDSFALD

Departementschef *Poul Bærentzen* (II '97) døde i Florida for en del år siden.

Kammerherre *Vincens Grandjean* (II '13) døde 19/4 1970.

Ingeniør *Poul Carøe* ('08) døde 15/2 1970.

Politimester *Knud Ewald* ('10) døde 16/11 1969.

Fhv. højesteretspræsident *Otto Irminger Kaarsberg* ('12) døde 30/5 1970.

Direktør *Clyde G. Sundby* er død i København.

Brygger *Poul Holm* (V '25) er død i Uganda.

Overlæge *Karl Henrik Kjøster* ('27) døde 5/6 1970

RUNDE FØDSELSDAGE

2/7 landsretssagfører *Jørgen Nørreslet* ('38) 50 år.

2/7 grosserer *Poul Meisner* ('03) 85 år.

15/7 fhv. brandchef, dr. techn. *Jørgen Mygind* ('18) 70 år.

25/7 direktør *Gustaf Branth* (IV '26) 60 år.

28/7 direktør, generalkonsul *Carl Frederik Glad* ('09) 80 år.

PERSONALIA

29/7 overlæge *Ole Remvig* ('28) 60 år.

1/8 højesteretssagfører *Poul Hjeremind* ('29) 60 år.

1/8 oberstløjtnant *Preben de Fine Kühl* ('38) 50 år.

5/8 bibliotekar *Poul Brams* ('39) 50 år.

15/8 sognepræst *Ejner Rischel* ('18) 70 år.

17/8 forpagter *Ejvind Boserup* (IV '26) 60 år.

20/8 ambassadør *Janus Paludan* ('38) 50 år.

28/8 universitetslektor *Mogens Boserup* ('28) 60 år.

31/8 proprietær *Christian Carl Jørgensen* ('18) 70 år.

6/9 fhv. driftsbestyrer *Ove Hagemann* ('98) 90 år.

14/9 læge *Kai Struckmann* ('14) 75 år.

29/9 *Einar Blechingberg* ('14) 75 år.

1/10 fhv. civildommer *Svend Arfmann* ('08) 80 år.

5/10 læge *Jørgen Carøe* ('40) 50 år.

16/10 fhv. forstander på Herlufsholm, greve *Ernst Moltke* ('03) 85 år.

16/10 hofjægermester *Kai Ablefeldt-Laurvig* ('10) 80 år.

22/10 læge *Helge Mørkeberg* ('39) 50 år.

28/10 direktør *Bjørn Carøe* (R '37) 50 år.

4/11 cand. jur. *N. Arnstedt* ('39) 50 år.

7/11 tandlæge *Poul Chr. Kjær* ('40) 50 år.

7/11 talepædagog *Gunnar Forchhammer* ('29) 60 år.

24/11 *Carl Vagn Ørberg* ('39) 50 år.

28/11 head brewer *Troels Friis* ('30) 60 år.

5/12 afdelingsleder, dr. med. *Jørgen Schultz-Larsen* ('39) 50 år.

12/12 forpagter *Andrei Grønnegaard* ('13) 75 år.

18/12 direktør *Ernst Schaumburg-Müller* ('29) 60 år.

Vægtløftning og kuglestød for svendene

Den gamle observatoriekuppel er blevet anbragt på toppen af vandtårnet. Vi bringer en situationsrapport fra Næstved Tidendes udsendte medarbejder

Det var kuglestød og vægtløftning »for svendene«, der for ny lig fandt sted på Herlufsholm kostskoles store byggeplads, idet en 2 tons stålkugle smadrede murværk og en 33 meter høj kran løftede 2 tons og i en højde af 25 meter.

Første disciplin vægtløftning:

I forbindelse med opførelsen af den nye gymnastik- og forsamlings-bygning måtte det gamle observatorietårn rives ned, da det stod i vejen for byggeriet og i øvrigt i sin arkitektoniske udformning ville være en udfordring til det nye byggeri.

Dermed blev skolens kikkert til stjerneobservationer hjemløs, men fysiklærerne ved skolen pegede på det gamle vandtårn, der ville kunne blive en glimrende erstatning for det gamle observatorium.

Når afstandene i himmelrummet er astronomiske betyder flytningen af en kikkert fra et tårn af 15 meters højde til et på 25 meter ikke meget, men det gamle vandtårn har vist sig at være som skabt til kikkertplacering. – Tømrerester Oskar Petersen og hans svende havde sørget for opbygningen af en ny trækonstruktion på toppen af vandtårnet og en 33 meter høj autokran fra Stokkemærke på Lolland sørgede for nedtagning og opsætning af observatoriekuplen, der forløb uden uheld.

Det nye observatorium bliver øverst oppe forsynet med en krans af vinduer, således at orienteringen lettes for de, der opholder sig ved kikkerten. Det forhenværende vandtårn forsynes med ny træbeklædning, således at Herlufsholm Kostskole får skabt sig et velegnet og moderniseret observatorium.

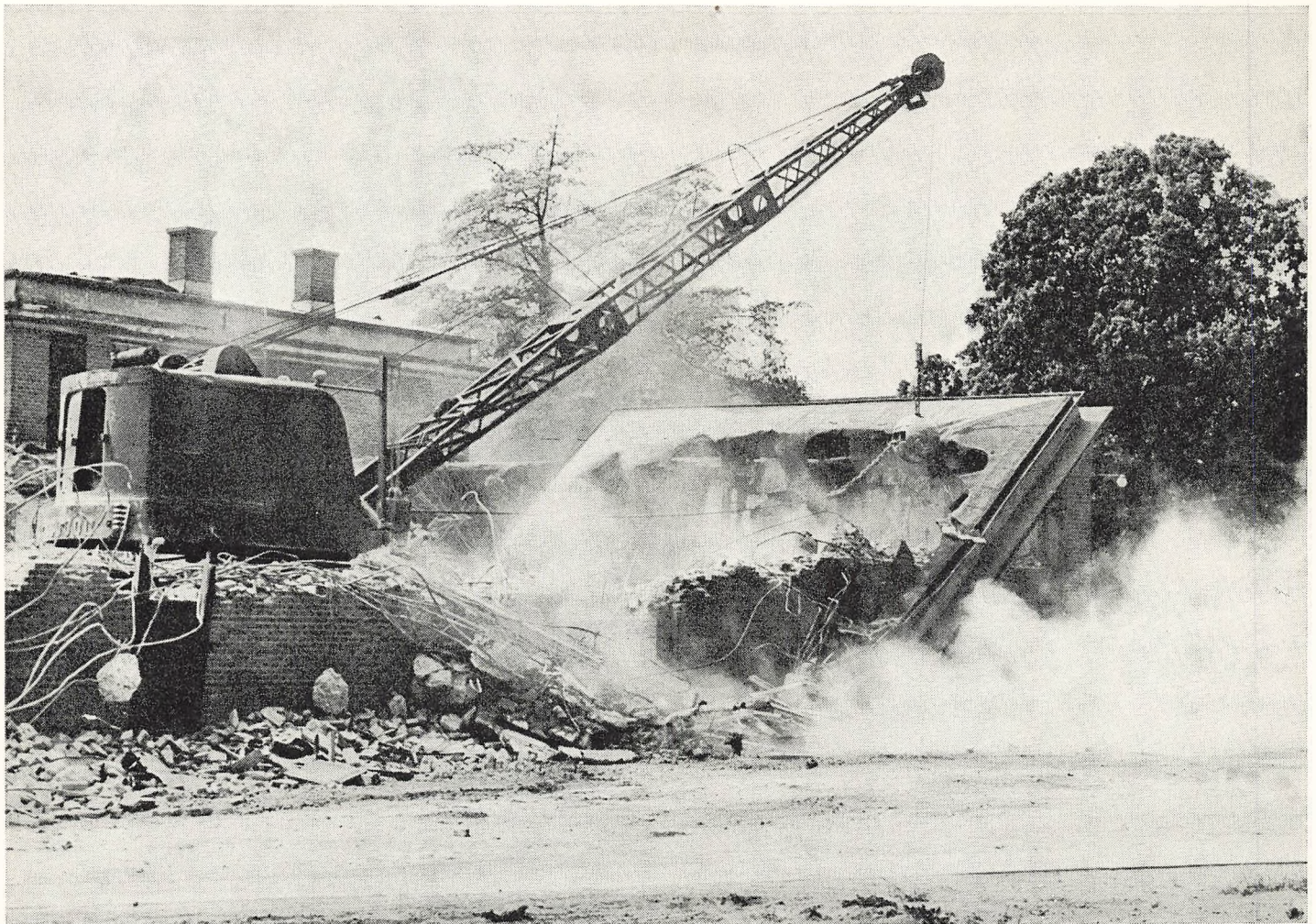

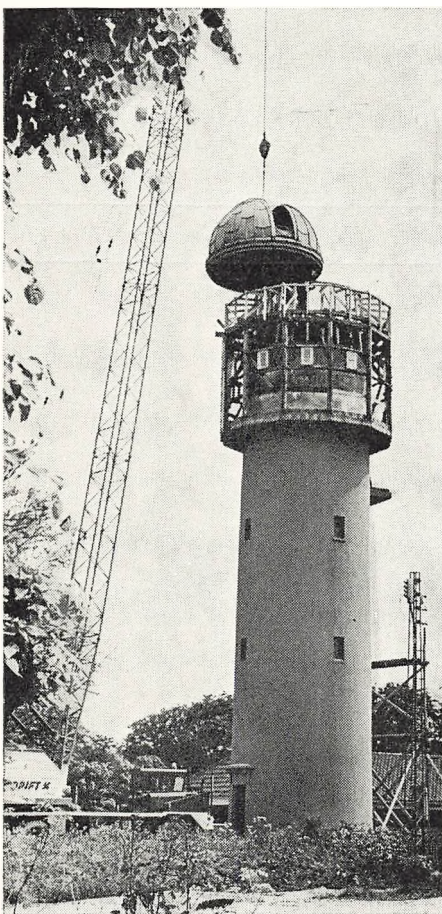
Foto: B. Funder Andersen,
Næstved Tidende.

Tårnets arkitektoniske fremtræden dølges diskret af de omkringstående træer.

Anden disciplin kuglestød:

Den gamle gymnastiksal bearbejdes med en 2 tons stålkugle, der sættes i svingninger af firmaet Brdr. Hansen, Fensmark.

Den 15. juli var de gamle bygninger borte, og ifølge referatet fra 1930, hvor gymnastiksalen blev indviet, ville den have kunnet stå i 100 år. Det er ikke for meget sagt. Nedrivningsarbejdet kræver grove redskaber. Fundamentering i 120 meters dybde og op til 80 cm brede fundamenter samt en ødsel anvendelse af ståltragere lader sig ikke blæse omkuld af de første par dunk med stålkuglen. Nedrivningen skred dog godt fremad og støvet rejste sig i kaskader, da den gamle bygning sank i grus til fordel for den nye.

Værelse søges!

Ung, rolig og loven-
de stud. polit. søger
værelse i Køben-
havn. Helst umøble-
ret og med adgang
til køkken og bad.

Leif Knudsen ('70),
Bakkegården,
5762 V. Skerninge.
(09) 24 19 53.

HOTEL

Vinhuset

NÆSTVED

... nys er jeg fra Reitzel kommen
(Poul Martin Møller)

C. A. Reitzels Boghandel A/s

Nørregade 20, 1165 København K.
(01) *12 24 00

Torben Schur (V '44)

Bygningsartikler
Væg- og gulvfliser

A/s Knud Gottlieb ('20)

Sydvestvej 93-95
2600 Glostrup
Telefon (01) 45 05 00

Brdr. Schur A/s

HESTEMØLLESTRÆDE 6
1464 KØBENHAVN K

**Dansk Stoker
& Varmekedel Komp. A/S**

Landgreven 4
1301 København K - Minerva 270

**DISKONTO-
BANKEN A/s**

NÆSTVED

Brøndboring

udføres af

K. B. LARSEN ('17)
Civilingenior

Frederiksgårds Allé 4

Fasan 1072

Tegn Deres forsikringer hos:

CHR. RASCH

C. C. Burmeister ('43), Malmøgade 5
2100 København Ø - Tlf. TR *6404

Vi tegner alle arter forsikringer — og vi er
specialister i brand-, automobil-, heste- og
kreaturforsikring samt fjernsynsforsikring.

**SCHAUMBURG-
MÜLLER & CO. A/s**

BRÆNDSSEL
OG BRÆNDSLSOLIER
AF ENHVER ART
LEVERES OVERALT

Ernst Schaumburg-Müller ('29)
TLF. (01) *63 07 80
TARBÆK STRANDVEJ 113
2930 KLAMPENBORG

**Georg Christensens
Boghandel**

AXELTORVET 10 - 4700 NÆSTVED
TELEFON (03) 72 20 24 - (03) 72 00 04

LEVERANDØR til HERLUFSHOLM KOSTSKOLE

Sparekassen

for Næstved
og Omegn

**Herlovi-
aner-
knapper i guld**
14 karat)
og sølv

Manchetknapper, store, guld..... pr. par 415,00
Manchetknapper, små, guld..... pr. par 240,00
Manchetknapper, store, sølv..... pr. par 81,00
Brystknapper, små, guld..... pr. par 235,00
Vesteknapper, små, guld..... pr. stk. 55,00

JOH. H. PAULSEN

Guldsmed

GL. MØNT 1, KBH. K. TLF. (01) 15 59 13 & (01) 11 11 13

Niels Bjerre, Morten Hansen, Lars Brinth, Lars Klintholm, Niels Arboe, Jens Normann Jørgensen, Ole Hermansen, Tom Vinnergaard, Steen Højlund Rasmussen, Erik Sund, Søren Iversen, Nis Linnert, Klaus Hans Petersen. — Carl Jensen, Mikkel Sørensen, Theodor Jens Jørgen Kruse-Madsen, Anders K. Jensen, Michael Holmes, Leif Ove Knudsen, Lars Nøglebæk, Peter Dyrberg Vibede, Claus T. Rasmussen, Peter Iversen, Niels Jørgen Christoffersen, Claus Munck Petersen, Søren Harboe. — Elin Randstoft, Inger Grete Jensen, Inge Petersen, Elsebeth Holme Hansen, Marianne Springer, Eva Loch Hasling, Anne Dorte Askholm Olsen, Annette B. Jensen, Mariann Agerbo Rasmussen, Anne Marie Bruun Hansen, Lotte Simonsen, Aage Madsen, Niels Meyer Aarsø.

- også alle gamle
herlovianere
bør bære
de nye
skoleslips:

Gøyeslips kr. 19,50
Trolleslips kr. 19,50

— vi har også blazerskjold
(ny udførelse
og ny – lavere! – pris) kr. 29,50

Eneforhandler af herlovianske uniformseffekter

HAAGENSEN

Ringstedgade 2 A, 4700 Næstved - Telefon (03) 72 03 90 og (03) 72 43 90 - Postgirokonto 5 04 84

Portofri forsendelse overalt